

GILLETTE & L'ORÉAL, WOMEN USA

Alabama • Alaska • Arizona • Arkansas • California
Colorado • Connecticut • Delaware

GILLETTE & L'ORÉAL, WOMEN USA — VOL. I

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 00

அமெரிக்கப் பயணத்தின் முதல் கட்டம்: அலாஸ்கா,
அரிசோனா, ஆர்கன்சா, கலிபோர்னியா,
கொலராடோ, கனெக்டிகட், டெலவேர். தொடரின்
ஆறு தொகுதிகளுக்கும் பொதுவான ஆர்க்டிக்
முன்னுரையான அத்தியாயம் பூஜ்ஜியத்துடன்
தொடங்குகிறது.

அத்தியாயம் பூஜ்ஜியம் — பொதுவான தொடக்கம்

இந்தத் தொடக்க அத்தியாயம் அமெரிக்க ஐக்கிய
நாடுகளின் பெண்கள் தொடரின் ஆறு
தொகுதிகளுக்கும் பொதுவானது. இது இங்கே
முழுமையாகத் தரப்பட்டுள்ளது; மீண்டும் மீண்டும்
படிக்காமல் தொடரை வரிசையாகப் படிக்க வசதியாக
மடிக்கப்பட்டுள்ளது.

அத்தியாயம் பூஜ்ஜியம்

இங்கே உலகம் ஒரு நிலப்பரப்பு அல்ல: அது ஓர் எல்லை.
வட துருவம் வரவேற்பதில்லை, மன்னிப்பதில்லை,
தவறுக்கு இடம் தருவதில்லை. வெண்மை ஒரு
முழுமையான சக்தியாக ஆட்சி செய்கிறது,
மௌனமாக, நினைவின்றி. வெப்பநிலை ஒரு
வானிலைத் தரவு அல்ல: அது ஒரு வேட்டை விலங்கு.
இரவு மாதக்கணக்கில் நீள்கிறது, எண்ணங்களை
நசுக்குகிறது, மனிதர்களின் வடிவங்களைச்

சிதைக்கிறது, அவர்களின் மன உறுதியை விழுங்குகிறது.

சமூகங்கள் சிலவே, சிறியவை, மூடியவை. இனுவிட், யூப்பிக், ஆர்க்டிக் மக்கள் யாரும் தங்கத் தேர்ந்தெடுக்காத இடத்தில் வாழ்கிறார்கள். இங்கே ஒவ்வொருவரும் குழுவின் உயிர்வாழ்வுக்கு இன்றியமையாதவர். நீங்கள் பயனுள்ளவராக இல்லையென்றால், சுமையாகிவிடுகிறீர்கள். சுமையாகிவிடுபவர்கள் மௌனத்திற்குள், பனிக்குள், எந்தச் சலுகையும் தராத ஒரு சூழலின் விதிக்குள் மறைந்துவிடுகிறார்கள்.

அறிவியல் தளங்கள் இன்னொரு வகைக் குளிரைச் சேர்க்கின்றன: படிநிலைகளின் குளிர். இங்கே ஒரு பெண் அரிதான இருப்பு, தன்னைப் பொருத்திக்கொள்ள வேண்டிய அல்லது வீழ்ந்துபோக வேண்டிய ஒரு விதிவிலக்கு.

இந்த இடத்தில் “காணாமல் போதல்” என்ற கருத்தே இல்லை. எல்லாவற்றையும் அழித்துவிடும் வெண்மை மட்டுமே இருக்கிறது.

இனுவிட் மற்றும் யூப்பிக் பெண்கள்

ஆர்க்டிக் சிறுமி செல்லம் கொஞ்சப்படுவதில்லை: அவள் தயார்படுத்தப்படுகிறாள். குளிரையும் இருளையும் பசியையும் தாங்க அவள் சீக்கிரமே கற்றுக்கொள்கிறாள். அவள் குலத்துக்குப் பயனுள்ளவளாக ஆக வேண்டும், ஏனென்றால் இங்கே அடையாளம் தனிப்பட்டது அல்ல. அது செயல்பாட்டுக்குரியது. குடும்பத்தின், சமூகத்தின் சுமையைப் பெண் சுமக்கிறாள்: உணவு, நெருப்பு, குழந்தைகள், தோல்கள், பராமரிப்பு. யாரும்

உரிமைகளைப் பற்றிப் பேசுவதில்லை. யாரும் பலவீனத்தைப் பற்றிப் பேசுவதில்லை. மனச்சோர்வு இருக்கிறது, ஆனால் அதற்குப் பெயர் இல்லை. வன்முறை இருக்கிறது, ஆனால் அதற்குச் சாட்சிகள் இல்லை.

அறிவியல் தளங்களின் பெண்

கல்வி கற்றவள், திறமையானவள், ஒழுங்குக்குப் பழகியவள். ஆய்வாளராக, தொழில்நுட்பராக, மருத்துவராக வருகிறாள். வட துருவம் தகுதிகளை அங்கீகரிப்பதில்லை என்பதை அவள் விரைவில் கண்டுகொள்கிறாள். இங்கே மன உறுதி மட்டுமே கணக்கில் வருகிறது. ஆண்களின் படிநிலைகள் அவளை ஆள்கின்றன, பலவீனத்தின் எந்த அடையாளமும் பலவீனமாகவே பொருள்கொள்ளப்படுகிறது. இது வலிமை மட்டும் போதாத ஒரு சூழல்: தீவிரமான சுயக்கட்டுப்பாடு தேவைப்படுகிறது.

மேற்கத்திய “வெளியிலிருந்து வந்த” பெண்

சுதந்திரத்தில் வளர்ந்தவள், குளிரை வெல்ல முடியும் என்று நம்பி வருகிறாள். ஆனால் இந்த இடம் அவளை உடைத்துவிடுகிறது: தனிமை, சின்னஞ்சிறிய இடங்கள், முடிவில்லாத மௌனங்கள். தளங்கள் சமூகங்கள் அல்ல, அவை இயந்திரங்கள். ஆண்கள் வடிவமைத்த ஓர் இயந்திரத்துக்குள் இருக்கும் ஒரு பெண், மறைந்துபோகாமல் இருக்கப் போராட வேண்டும்.

உலகின் விளிம்புக்கு ஒரு பயணம்

“Nino” என்று அழைக்கப்படும் என் பக்கத்து வீட்டுக்காரர் Antonio, பல ஆண்டுகளாக நார்த் கேப்,

நள்ளிரவுச் சூரியன், இருளில்லாத மாதங்கள் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தார். அது அவர் பைக்குள் வைத்திருந்த ஒரு கனவு, சாத்தியமே இல்லாத ஒன்றைப் போல. மே மாதத்தின் ஒரு காலையில், நான் அவர் வீட்டு அழைப்பு மணியை அடித்து இதை மட்டும் சொன்னேன்: “உங்கள் பெட்டியைத் தயார் செய்யுங்கள். ஒரு மணி நேரத்தில் வருகிறேன். 30 நாளில் திரும்பி வருவோம்.” அவர் வியப்புடனும் மகிழ்ச்சியுடனும் என்னைப் பார்த்தார். கவலைப்பட்ட அவர் மனைவி எங்கள் திட்டம் என்னவென்று கேட்டார். “ஒரு கனவைத் துரத்துவது,” என்று நான் பதில் சொன்னேன்.

நாங்கள் காரில் ஏறினோம். எங்கள் மனைவிகள் எங்களைப் பைத்தியக்காரர்களைப் பார்ப்பதுபோலப் பார்த்தார்கள். ஆனால் இந்தப் பயணம் உண்மையானது. Nino ஏற்கெனவே கேள்விகளால் நிறைந்திருந்தார். “நாம் எங்கே போகிறோம்? எவ்வளவு பணம் எடுத்து வர வேண்டும்?” “நிம்மதியாக இருங்கள்,” என்று நான் சொன்னேன். “54 மணி நேரத்தில் அங்கே இருப்போம். வெறும் 5,000 கி.மீ. புதிய Range Rover-இல் இருக்கிறோம். பயணத்தை அனுபவியுங்கள்.”

ஒவ்வொரு 300 கி.மீ.க்கும் நான் நிறுத்த வேண்டியிருந்தது: என்னைவிடப் பன்னிரண்டு வயது மூத்த அவருக்குத் தனக்கென ஒரு வேகம் இருந்தது. என்னிடம் தண்ணீரும் பானங்களும் இருந்தன; அவருக்குக் காபியும் உடல் தேவைகளும் இருந்தன. நாங்கள் மேலும் மேலும் போகப் போக, அவர் தன் வாழ்க்கையைப் பற்றி அதிகம் பேசினார். அந்த முடிவில்லாத சாலை இல்லையென்றால் நான் ஒருபோதும் அறிந்திருக்க முடியாத விஷயங்கள்.

காரில் தனியாக இருக்கும் இரண்டு ஆண்கள் எப்போதும் பெண்களைப் பற்றியே பேசுகிறார்கள். அவர் தன் மனைவியை மட்டுமே அறிந்திருந்தார். நான் சிரித்தேன். அவருக்கு ஆறுதல் சொன்னேன்: "நாமும் அப்படித்தான்."

60 மணி நேரம் கார் ஓட்டியும் நான் எப்படித் தெளிவாக இருக்கிறேன் என்று அவர் கேட்டார். ரஷ்யாவைப் பற்றிச் சொன்னேன்: 22 வயதில், நான் ஒருபோதும் சந்தித்திராத ஒரு பெண்ணைச் சந்திக்க 51 மணி நேரம் ஓட்டினேன். "தூரங்கள் எல்லைகள் அல்ல," என்று அவரிடம் சொன்னேன், "அவை சாக்குப்போக்குகள். எனக்கு ஒருபோதும் அவை இருந்ததில்லை."

வெண்மைக்குள் வருகை

நாங்கள் நார்வேக்குள் நுழைந்தோம். சாலையோரம் ஒரு தங்கும் விடுதி. காரை அங்கே விட்டுவிட்டு, பனிச்சறுக்கு வண்டியில் தொடர்வோம்.

வழிகாட்டி உடல் முழுவதும் மூடியிருந்தார், யாராலும் ஊடுருவ முடியாதவராக. கண்ணாடியைக் கழற்றியபோதுதான் அது ஒரு பெண் என்று கண்டுகொண்டேன். ஒரு நார்வேஜியப் பெண், மௌனமானவள், நேரடியானவள், பனிக்கட்டி போன்றவள். Nino வண்டியின் நடுவில், அவள் முன்னால், 190 செ.மீ. உயர நான் பின்னால், கடைசியாக.

இன்னும் பகல் வெளிச்சம் இருந்தது. என் கடிகாரம் நேரத்தைக் காட்டியது, ஆனால் அது இரவா காலையா என்று சொல்லவில்லை. அது நள்ளிரவுச் சூரியன். நாங்கள் நார்த் கேப்பை அடைந்திருந்தோம்.

Nino அழுதார். என்னைக் கட்டிப்பிடித்தார். நான் சிரித்துக்கொண்டே அவரிடம் சொன்னேன்: "கவனமாக

இருங்கள்... நாம் ஓரினச்சேர்க்கையாளர்கள் என்று மக்கள் நினைக்கக்கூடும்." நாங்கள் சிரித்தோம், ஆனால் நாங்கள் உலகின் விளிம்பில் இருந்தோம்.

பிறகு உறைபனி வந்தது: -52°C.

உண்மையான ஆர்க்டிக் கிற்குள் நுழைவு

உடை மாற்றுவதற்காக எங்களை ஓர் உலோகக் கொள்கலனுக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். மிகக் கனமான, திண்டு வைத்த உடைகள், சிக்கலான ஜிப்புகளால் மூடப்பட்டவை.

வழிகாட்டிக்கு நான் பணம் கொடுத்தேன். Nino சில ஆண்டுகளுடன் ஓர் இக்லாவில் விடப்பட்டார்; நான் இன்னொன்றில் ஒரு குடும்பத்துடன் விடப்பட்டேன்: 70-க்கும் 80-க்கும் இடைப்பட்ட வயதுடைய ஒரு முதியவர், 30-க்கும் 50-க்கும் இடைப்பட்ட மூன்று பெண்கள்.

அது ஒரு மூடிய உலகம். எளிமையானது. கொடூரமானது.

அந்த ஆண் ஒதுங்கி நின்றார். பெண்கள் வேலையின் வேகத்தைத் தக்கவைத்தார்கள். கழிப்பறை என்பது இக்லாவிலிருந்து ஐந்து மீட்டர் தொலைவில் இருந்த ஒரு மேடு: மலம் தரையைத் தொடுவதற்கு முன்பே உறைந்துவிட்டது. என் முதல் சிறுநீர் ஒரு மஞ்சள் ஆர்க்டிக் நட்சத்திரமாக மாறியது. அது வடக்கு என்னை வரவேற்ற விதம்.

நடுத்தர வயதுப் பெண் Magi கொஞ்சம் ஆங்கிலம் பேசினாள். மற்றவை எல்லாம் சைகைகள், கண்கள், கைகள். குளிரின் மொழி.

உடையை எப்படிப் பயன்படுத்துவது என்று எனக்குத் தெரியாதபோது, அவள் யோசிக்காமல், மறைவான ஒரு

ஜிப்பைக் காட்ட என் இடுப்புக்குக் கீழே தொட்டாள்.
அதில் எந்தக் கள்ளமும் இல்லை, எந்தக் கூச்சமும்
இல்லை: வெறும் செயல்பாடு. உயிர்வாழ்தல்.

இக்லாவில் மூன்று நாட்கள்

அவர்கள் உணவு கொண்டு வந்தார்கள். புகையிட்ட மீன்,
பச்சை மீன், காட் மீனின் கல்லீரல், திமிங்கலத்தின்
வயிறு. சுறா உருண்டைகளும். வேறு வழி இல்லை.
மாற்று இல்லை. இயற்கை தருவது இதுதான்.

பிறகு நான் குடித்தேன்: ஒரு சிவப்புத் திரவம். அது
ஒயின் என்று நினைத்தேன். அது வடிகட்டி,
கொதிக்கவைத்து, இனிப்புச் சேர்த்த திமிங்கல ரத்தம்.
அதைக் குடித்தேன். இதுவரை உணர்ந்திராத ஒரு
வலிமையை அது எனக்குத் தந்தது. ஆதிகால ஆற்றல்.
அது கொக்கைன் என்று நினைத்தேன். இல்லை. அது
உடலுக்குள் நுழையும் வடக்கு.

பெண்கள் என்னைக் கவனித்தார்கள். முதியவர்
வேட்டைக்குப் போனார். நான் ஓய்வெடுத்து ரத்தம்
குடித்தேன். தொலைபேசி இல்லாமல், இணையம்
இல்லாமல், கணினி இல்லாமல், Nino இல்லாமல் மூன்று
நாட்கள். நானும் அவர்களும் மட்டும்.

இரவு இல்லை. ஒளி, நெருப்பு, பனி, மூச்சு மட்டுமே.

மூன்று பெண்களும் தூங்கப் படுத்தார்கள். நான் ஓர்
இடம் தேடினேன். அவர்களில் இளையவள் கையை
உயர்த்தி என்னை அருகில் வரச் சைகை செய்தாள்.
அவர்கள் வெடித்துச் சிரித்தார்கள். எனக்குப்
புரியவில்லை. நான் அவர்களுடைய "கிறிஸ்துமஸ்"
என்று சொன்னார்கள்.

நான் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டேன் என்று சொல்லும் ஒரு வழி.

நன்றி சொல்வதற்காக அவர்களுக்குக் கொஞ்சம் பணம் கொடுக்க முயன்றேன். அவர்கள் மறுத்துவிட்டார்கள். அவர்களுக்கு ஓர் அணைப்பு மட்டுமே வேண்டும். அருகில் இருப்பதுபோல உணர Calabria வட்டார மொழியில் சில வார்த்தைகளும்.

அங்கேதான் உண்மையான பரிசுகளின் மதிப்பைப் புரிந்துகொண்டேன்: வாங்கவோ விற்கவோ முடியாதவை.

வழிகாட்டியின் விடைபெறல்

மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு வழிகாட்டி வந்தாள். அவள் அந்த மூன்று பெண்களுடன் ஒரு மணி நேரம் பேசினாள். நான் வெளியே இருந்தேன். அவர்கள் என்ன பேசுகிறார்கள் என்று எனக்குப் புரியவில்லை. அது என் விஷயம் அல்ல. அது அவர்களுடைய மொழி, அவர்களுடைய உலகம், அவர்களுடைய சட்டம்.

கொள்கலனில், நான் உடை கழற்றிக்கொண்டிருந்தபோது, வழிகாட்டி உள்ளே வந்தாள். ஆர்வத்துடன். நேரடியாக. வடக்கத்தியப் பெண்ணாக. என்னை இறுக அணைத்தாள். என்னை முத்தமிட்டாள். அவள் தோல் பால் போல வெண்மையாக இருந்தது. அவள் கண்கள் ஆகஸ்ட் மாத வானம் போல நீலமாக இருந்தன.

தன்னை அழைத்துச் செல்லும்படி என்னைக் கேட்டாள். அந்த உலகத்திலிருந்து வெளியேற அவள் எதையும் செய்திருப்பாள்.

நான் மரியாதையுடன் புன்னகைத்தேன். என்னால் முடியவில்லை. நான் அப்படிச் செய்திருக்கக் கூடாது.

அவளிடம் ஒரே ஒரு வாக்குறுதியை மட்டும் விட்டுச் சென்றேன்: “உனக்கு ஏதாவது தேவைப்பட்டால், எனக்கு ஒரு கடிதம் எழுது. நான் உதவுகிறேன்.” அவள் பணத்தைக்கூட மறுத்தாள். அவள் ஓர் அழகான பெண், ஆனால் தனிமையானவள். தூரத்திலிருந்து பார்க்க முடியாத ஒரு தனிமை. குளிர் மன்னிக்காத ஒரு தனிமை.

வீடு திரும்புதல்

நாங்கள் Nino-வை அழைத்துவரப் போனோம். அவர் பரவசத்தில் இருந்தார். திரும்பிப் போக அவருக்கு விருப்பமில்லை. ஆனால் அவர் மனைவியுடன் எனக்கு ஒரு சந்திப்பு இருந்தது.

அவர் தன் மூன்று நாட்களைப் பற்றி எல்லோரிடமும் சொன்னார். நான் மௌனமாக இருந்தேன். அந்த மனிதரிடம் நான் ஒருபோதும் எதையும் பகிர்ந்துகொள்ளவில்லை. காகிதத்திடம் மட்டுமே.

அப்படியாக, Nino தன் உலகத்துக்குத் திரும்பியபோது, நான் ஏற்கெனவே இன்னொரு உலகத்தை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தேன். இன்னொரு இலக்கு. இன்னொரு சந்திப்பு.

வருக.

பின்னுரை

வடக்கு உங்களை எடுத்துக்கொள்வதில்லை: அது உங்களை மாற்றுகிறது. அது ஒருபோதும் உங்களை

முழுமையாகத் திருப்பித் தருவதில்லை. ஆண்கள் வட தருவத்துக்கு ஒளியைத் தேடி, மௌனத்தைத் தேடி, புகைப்படங்களைத் தேடி, கனவுகளைத் தேடி வருகிறார்கள். பெண்கள் உயிர்வாழ்வதற்காகத் தங்குகிறார்கள்.

ஆண்கள் தாங்கள் பார்த்ததைச் சொல்கிறார்கள். பெண்கள் தாங்கள் அனுபவித்ததைப் பற்றி மௌனம் காக்கிறார்கள்.

ஆண்கள் திரும்புகிறார்கள். பெண்கள் தங்குகிறார்கள். அவர்கள் குளிரில், பனி வீடுகளில், யாரும் கேட்காத மௌனங்களில் தங்குகிறார்கள். தங்களைக் கொண்டாடாத சமூகங்களைத் தாங்குவதற்காகத் தங்குகிறார்கள். குழந்தைகளையும் முதியவர்களையும் அந்நியர்களையும் காப்பதற்காகத் தங்குகிறார்கள். கண்ணுக்குத் தெரியாதவர்களாகத் தங்குகிறார்கள்.

அங்கிருந்து நான் ஒரே ஒரு நினைவை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டேன்: ஓர் அழகான, நம்ப முடியாத அளவுக்கு அழகான பெண், ஆனால் தனிமையானவள். காதல் அர்த்தத்தில் அல்ல. மனித அர்த்தத்தில். துயர அர்த்தத்தில்.

சிந்தனை

வடக்கு உடலைக் கொல்வதில்லை. அது இருப்பைக் கொல்கிறது. எஞ்சியிருப்பது வெண்மை: பெண்கள் வாழ்ந்துகொண்டே அதே நேரத்தில் மறைந்துபோகும் ஓர் இடம்.

அதனால்தான் நான் எழுதுகிறேன். ஏனென்றால்
தீவிரமான இடங்கள் தங்கள் கதையைத் தாங்களே
சொல்வதில்லை. அவற்றின் வழியே
பயணிப்பவர்களுக்கு மௌனமாக இருக்கும் ஆடம்பரம்
கட்டுப்படியாகாது.

நான் அல்ல. நான் அல்ல. என் மண் என்னைப்
பெற்றெடுத்தது, உலகின் மற்ற பகுதிகள் என்னை ஒரு
விருந்தினராக அல்ல, குடும்பத்தில் ஒருவனாக
வரவேற்கின்றன.

வடக்கின் முழுமையான வெண்மையிலிருந்து,
அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளின் முழுமையான
குழப்பத்துக்குள் இறங்கினேன்.

அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள்

சாத்தியமற்ற பணி

ஓர் அமெரிக்க நிறுவனத்தில் பதினெட்டு ஆண்டுகள்
வேலை செய்வது, உலகின் வேறு எந்த நிறுவனமும் தர
முடியாத ஒன்றைத் தருகிறது: ஒரு பணிக் கலாச்சாரம்,
நடைமுறைகள், தெளிவான ஒரு நோக்கம், வெறும்
கோட்பாடாக இல்லாமல் அன்றாட நடைமுறையாக
இருக்கும் மதிப்பீடுகளின் ஓர் அமைப்பு. அவர்கள்
அவற்றை உங்களுக்கு விளக்குவதில்லை;
உங்களுக்காக அவற்றைக் கட்டியெழுப்புகிறார்கள்.
அதை உங்கள் அனுமதி கேட்காமலே செய்கிறார்கள்.

நியூயார்க் அலுவலகத்தில் இருந்தபோது, நான்
ஒருபோதும் கற்பனை செய்திராத ஒரு வேலை எனக்கு
வழங்கப்பட்டது. பதவி உயர்வு அல்ல. இடமாற்றம்
அல்ல. ஒரு சோதனை.

அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளுக்குள் மனித உறவுகளின் ஒரு மாதிரியைச் சரிபார்க்க உருவாக்கப்பட்ட ஒரு ரகசியத் திட்டம். அவர்கள் மேலாளர்களையோ உளவியலாளர்களையோ பயிற்சியாளர்களையோ தேர்ந்தெடுக்கவில்லை. நிஜ உலகில் ஒரு குறிப்பிட்ட வகை அனுபவம் கொண்டவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள். என் பெயர் வந்தது—நான் பதினெட்டு ஆண்டுகளாக விற்பனைத் துறையில் இருந்தபோதிலும். அவர்கள் பதவியைப் பார்க்கவில்லை: மனதைப் பார்த்தார்கள்.

சோதனையை விளக்குவது எளிது, நிறைவேற்றுவது மிகக் கடினம்:

ஓர் ஆண்டில் 50 அமெரிக்க மாநிலங்களுக்கும் செல்ல வேண்டும், நகரங்களை நானே தேர்ந்தெடுத்து, ஒவ்வொன்றிலும் குறைந்தது ஒரு வாரம் தங்க வேண்டும்.

கடைசி இரண்டு வாரங்கள் கட்டாய விடுமுறையாக இருக்கும். எல்லாச் செலவுகளையும் அவர்கள் ஏற்பாடுகள். நான் வாழ வேண்டும், கவனிக்க வேண்டும், புரிந்துகொள்ள வேண்டும், ஒவ்வொரு திங்கள்கிழமையும் ஓர் அறிக்கை அனுப்ப வேண்டும். மனிதத்தன்மையான, உலர்ந்த, துல்லியமான ஒரு கணக்கு.

ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டேன். வீட்டுக்குத் தெரிவித்தேன். அவர்கள் எதுவும் கேட்கவில்லை. மாதாந்திரப் பொருட்கள் வந்துவிட்டனவா என்று மட்டும் தெரிந்துகொள்ள விரும்பினார்கள். நான் அமெரிக்காவில் ஓர் ஆண்டை எதிர்கொள்ளவிருந்தேன். அவர்கள், எப்போதும் போல, அடுத்த மாதத்தை எதிர்கொண்டிருந்தார்கள்.

பாதுகாப்புக்காக, என் சம்பளம் நேரடியாக இத்தாலியில் உள்ள என் வங்கிக் கணக்கில் செலுத்தப்பட்டது. அது என்னிடம் நாகரிகமாகச் சொல்லும் ஒரு வழி: "முட்டாள்தனமாக எதுவும் செய்யாதீர்கள். உங்களிடம் இருப்பதை வைத்து வாழுங்கள். நீங்கள் உண்மையில் யார் என்று பார்ப்போம்."

பதினைந்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகுதான் என் மூல அறிக்கைகளையும், பகுப்பாய்வுகளையும், என்னைப் பற்றி அவர்கள் சேகரித்திருந்த தகவல்களையும் பார்க்க எனக்கு அனுமதி கிடைத்தது. இந்தப் புத்தகம் அங்கிருந்துதான் பிறந்தது. இதை வெளியிட எனக்கு ஒப்புதல் கிடைத்தது, ஒரே ஒரு நிபந்தனையுடன்: இதை ஆணையிட்ட நிறுவனத்தின் பெயரை ஒருபோதும் குறிப்பிடக் கூடாது.

அது முக்கியமில்லை. இந்தக் கதை இலச்சினைகளைப் பற்றியது அல்ல. நேரில் அனுபவிக்காமல் புரிந்துகொள்ளவே முடியாத ஒரு நாட்டில் இருக்கும் ஒரு மனிதனைப் பற்றியது.

மிகத் தொலைவான இடத்திலிருந்து தொடங்கட்டுமா?

தர்க்கரீதியான தேர்வு மையத்திலிருந்து அல்ல, விளிம்புகளிலிருந்து தொடங்குவதுதான். இரண்டு எளிய காரணங்களுக்காக:

1. சோதனையிலிருந்து அப்போதுதான் வந்திருந்தேன்: உயர்ந்த தெளிவு, முழுமையான கவனம்.
2. எல்லையிலிருந்து தொடங்குவதால், பாதையைச் சரிசெய்து பயணத்தைச் சுத்தமாக முடிக்க முடியும்.

பாஸ்டனிலோ சிகாகோவிலோ தொடங்க வேண்டிய அவசியம் எனக்கு இல்லை. நான் ஓர் எல்லையிலிருந்து தொடங்க வேண்டும். காகிதத்தில் மட்டுமே அமெரிக்காவாக இருக்கும் ஓர் இடத்திலிருந்து.

அலாஸ்காவின் தலைநகரான ஜூனோவைத் தேர்ந்தெடுத்தேன். தனிமைப்பட்டது. படகிலோ விமானத்திலோ மட்டுமே அடையக்கூடியது. யாருக்கும் சொந்தமில்லாத ஒரு நகரம். தொடங்குவதற்கு மிகச் சரியான இடம்.

வளங்களை உகந்ததாக்குதல்

புறப்படுவதற்கு முன், ஓர் அமெரிக்கர் முதன்மையாக மதிக்கும் ஒன்றைச் செய்தேன்: ஒரு சுற்றுலாப் பயணியைப் போல அல்ல, ஒரு தொழில்முறையாளரைப் போல என்னை ஒழுங்குபடுத்திக்கொண்டேன்.

மிகப் பெரிய உள்நாட்டு வலையமைப்புகளைக் கொண்ட, மிகப் பிரபலமான மூன்று விமான நிறுவனங்களை அழைத்தேன். ஒரு மணி நேரத்துக்குள், ஐம்பது உள்நாட்டு விமானப் பயணங்களுக்கான ஒரு சீட்டுப் புத்தகத்தை 60% தள்ளுபடியில் வாங்கினேன்.

கால வரம்பு இல்லை. நாள் வரம்பு இல்லை. கட்டுப்பாடுகள் இல்லை. ஒரே ஒரு நிபந்தனை: ஓர் ஆண்டுக்குள் பயன்படுத்த வேண்டும்.

ஹோட்டல் சங்கிலிகள், Uber டாக்சிகள், கார் வாடகை நிறுவனங்களிடமும் இதையே செய்தேன், பிறகு கட்டடங்களின், வழிமுறைகளின் ஒழுங்கான ஓர் அட்டவணையைத் தயாரித்தேன், ஆனால் நேரங்களை அல்ல.

நான் தயாராக இருந்தேன்.

அது என் முதல் உண்மையான வெற்றி. எனக்கு நகரத் தெரியும் என்பதற்கான முதல் அடையாளம்.
அமெரிக்கா காத்திருப்பவர்களுக்கு அல்ல,
செயல்படுபவர்களுக்கே வெகுமதி தருகிறது.

நிறுவனம் அந்தப் பரிவர்த்தனையைப் பார்த்தபோது,
ஓர் அமெரிக்கக் கலாச்சாரம் எப்போதும் செய்வதைச்
செய்தது: நம்பகத்தன்மையைச் சரிபார்த்தது.

தொடர்ச்சியான பயணத்தில் ஓர் ஆண்டைக் கையாள
என்னால் முடியுமா? எதிர்பாராத நிகழ்வுகளையும்
தூரங்களையும் அவசரநிலைகளையும் சமாளிக்க
என்னால் முடியுமா? நான் சுயமாக
இயங்கக்கூடியவனா?

இந்தக் காரணத்துக்காக, புறப்படுவதற்கு முன்,
இன்னொரு முக்கியமான விவரத்தைச் சரிசெய்தேன்:

என் கிரெடிட் கார்டில் மாதத்துக்குக் குறைந்தது \$100,000
கடன் வரம்பு இருப்பதை உறுதிசெய்தேன்.

அது செலவழிப்பதற்காக அல்ல. அவற்றை நிர்வகிக்க
எங்களால் முடியும் என்று காட்டுவதற்காக.
அமெரிக்கர்கள் இப்படித்தான் நினைக்கிறார்கள்:
உங்களுக்குச் சுயாட்சி இல்லையென்றால், சுதந்திரம்
இல்லை. சுதந்திரம் இல்லையென்றால், உங்களை
மதிப்பிட முடியாது.

அந்தக் கணத்திலிருந்து, அந்தத் திட்டம் இனி ஒரு பணி
அல்ல. அது ஒரு லட்சியப் பயணம்.

இப்போது உண்மையாகவே பயணிக்கிறோம்

அலாஸ்கா புவியியலால் மட்டுமே அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளின் பகுதி. அது இன்னோர் உலகம்.

பெண்கள் தடயமே இல்லாமல் மறைந்துபோகும் இடம் அது. ஒரு புகார் ஒருபோதும் தன் இலக்கை அடையாத இடம். நகரங்கள் ஒரு காட்டுமிராண்டிக் கண்டத்தின் நடுவில் இருக்கும் நாகரிகத் தீவுகள் மட்டுமே ஆன இடம்.

ஜூனோ என் முதல் சோதனை: நாட்டின் மற்ற பகுதிகளுடன் இணைக்கும் சாலைகள் இல்லாத ஒரு தலைநகரம். அமெரிக்காவாகத் தோன்றாத அமெரிக்காவின் ஒரு துண்டு.

இங்கே நான் ஒன்றைப் புரிந்துகொள்ளத் தொடங்கினேன்: இந்தப் பயணம் புவியியல் சார்ந்ததாக இருக்காது. அது மனிதம் சார்ந்ததாக இருக்கும்.

பகுதி 1 (தொகுதி I)

அலபாமா – அலாஸ்கா – அரிசோனா – ஆர்கன்சா – கலிபோர்னியா – கொலராடோ – கனெக்டிகட் – டெலவேர் – ஃப்ளோரிடா – ஜார்ஜியா

பகுதி 2 (தொகுதி II)

ஹவாய் – ஐடஹோ – இல்லினாய் – இந்தியானா – அயோவா – கன்சாஸ் – கென்டக்கி – லூசியானா – மெயின் – மேரிலாந்து

பகுதி 3 (தொகுதி III)

மசாகுசெட்ஸ் – மிச்சிகன் – மினசோட்டா – மிசிசிப்பி –
மிசோரி – மொன்டானா – நெப்ராஸ்கா – நெவாடா –
நியூ ஹாம்ப்ஷயர் – நியூ ஜெர்சி – நியூ மெக்ஸிகோ

பகுதி 4 (தொகுதி IV)

நியூயார்க் – வாஷிங்டன்

பகுதி 5 (தொகுதி V)

வட கரோலினா – வட டகோட்டா – ஒஹையோ –
ஒக்லஹோமா – ஒரிகன் – பென்சில்வேனியா – ரோட்
தீவு – தென் கரோலினா

பகுதி 6 (தொகுதி VI)

தென் டகோட்டா – டென்னசி – டெக்சஸ் – யூட்டா –
வெர்மான்ட் – வர்ஜீனியா – மேற்கு வர்ஜீனியா –
விஸ்கான்சின் – வயோமிங் அலபாமா அலபாமா
அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளின் தெற்கு மட்டுமல்ல. அது
ஒருபோதும் குளிர்ந்துபோகாத வரலாற்றின் ஒரு
துண்டு. இங்கே அடிமைத்தனம் ஓர் அத்தியாயம் அல்ல:
அது ஒரு நிழல். இனப் பிரிவினை ஒரு நினைவு அல்ல:
அது ஒரு தழும்பு. நம்பிக்கை ஆறுதல் அல்ல: அது
கட்டுப்பாடு. இந்த மாநிலத்தில் எல்லாமே கனக்கிறது.
வெப்பம் கனக்கிறது. குடும்பம் கனக்கிறது. மரபு
எல்லாவற்றையும்விட அதிகமாகக் கனக்கிறது. மதம்
தொண்டையைச் சுற்றி ஒரு வாரைப் போல
இறுகுகிறது. சமூகங்கள் கவனிக்கின்றன,
தீர்ப்பிடுகின்றன, நினைவில் வைக்கின்றன. எதுவும்
உண்மையில் மறக்கப்படுவதில்லை. எதுவும்
உண்மையில் மன்னிக்கப்படுவதில்லை. இவை
எல்லாவற்றுக்கும் நடுவில், பெண்கள் இருக்கிறார்கள்.

பெயர் சொல்லப்படாமலே முழு வீடுகளையும் நடத்தும் பெண்கள். மூன்று ஷிஃப்டுகள் வேலை செய்து, குழந்தைகளைத் தயார்படுத்த விடியற்காலையில் எழும் பெண்கள். ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் தேவாலயத்தில் ஜெபித்து, திங்கள்கிழமைகளில் மௌனமாக நடுங்கும் பெண்கள். வேலையால் களைத்துப்போன கணவர்களையோ, எதுவுமே செய்யாத ஆண்களையோ கொண்ட பெண்கள். ஒரே நாளில் தாய்களாகவும், மகள்களாகவும், பாட்டிகளாகவும், வாழ்க்கையின் தூண்களாகவும் ஆகும் பெண்கள்.

அலபாமாப் பெண்களின் வாழ்க்கை ஓர் இடைவிடாத ஊசல்:

– திருமணம் செய்ய, ஓடிப்போக, மிக வேகமாக வளர்ந்துவிட, சீக்கிரமே வீட்டை விட்டுப் போகிறவர்கள் இருக்கிறார்கள்

– விவாகரத்தாலோ, இழந்த வேலையாலோ, மூடிமறைக்கப்பட்ட வன்முறையாலோ திரும்பி வருகிறவர்கள் இருக்கிறார்கள்

அவர்கள் புடம்போடப்பட்ட பெண்கள்.
பலவீனமானவர்கள் அல்ல. கலகக்காரர்கள் அல்ல.
பாதிக்கப்பட்டவர்கள் அல்ல.

புடம்போடப்பட்டவர்கள்.

அவர்களின் எதிர்ப்பு மௌனமானது, ஆனால் முழுமையானது. யாரும் தூக்கிவிட மாட்டார்கள் என்பதால் இடிந்துவிழ முடியாதவர்களின் வலிமை அது.

உணவகப் பணிப்பெண்

காபியும் பொரித்த உணவும் மணத்தன. எல்லா இடத்துக்கும் பொருந்தும் ஒரு விதி உடனே நினைவுக்கு வந்தது: ஓர் இடம் எவ்வளவு ஏழ்மையாகத் தோன்றுகிறதோ, அவ்வளவு சிறப்பாக இருக்கும் உணவு. இந்த உண்மைகளைச் சாலையில்ல்தான் கற்றேன். அவை ஒருபோதும் என்னை ஏமாற்றியதில்லை.

அவள் பெயர் Carol.

பொன்னிறக் கூந்தல்—இயற்கையாகவோ, ஒருவேளை இல்லாமலோ—சிதைந்த கைகள், விரைவான புன்னகை, ஒளியிழந்த கண்கள். அவள் எல்லோருக்கும் அதே களைத்த நளினத்துடன் பரிமாறினாள். யாரும் அவளை உண்மையில் பார்க்கவில்லை.

நான் பார்க்கிறேன். உழைக்கும் ஒரு தேவதையைப் பார்க்கும்போது, வணக்கம் சொல்லி ஒரு புன்னகை தராமல் என்னால் இருக்க முடியாது. என்னால் செய்யக்கூடிய குறைந்தபட்சம் அதுதான். அவள் என்னை மேசைக்கு அழைத்துச் சென்றாள். "என்ன சாப்பிட விரும்புகிறீர்கள்?" என்று கேட்டாள். நாங்கள் இத்தாலியில் இருந்திருந்தால், என் உண்மையைச் சொல்லியிருப்பேன். எப்படியும் முயன்றேன்:

"எனக்கு நீ வேண்டும்."

அவள் வெறுமையாக என்னைப் பார்த்தாள். அல்லது புரியாததுபோல நடித்தாள்—எல்லாம் புரிந்தபோது எதுவுமே புரியவில்லை என்று சொல்லும் சில உள்ளூர்வாசிகளைப் போல. மீண்டும் சொல்வதில் பயனில்லை. பிறகு நான் ஆர்டர் செய்தேன்:

ஹாட் டாக். பீர். இனிப்புடன் ஒரு கறுப்பு அமெரிக்கன் காபி.

அவள் ஆர்வத்தை நான் தூண்டியிருந்தேன். அவள் அசைவுகளிலிருந்தே அதைப் பார்க்க முடிந்தது. சில நிமிடங்களில் திரும்பி வந்தாள்: "என் ஷிஃப்ட் இன்னும் பத்து நிமிடத்தில் முடிகிறது... நான் உட்காரலாமா?"

நான் சம்மதித்தேன்.

ஒருபோதும் ஓய்வெடுக்காத ஒருவரைப் போல, கூனிய முதுகுடன் அவள் உட்கார்ந்தாள். என் கண்களைப் பார்த்து, எந்த நாடகமும் இல்லாமல் சொன்னாள்:

"இந்த வேலையைச் செய்ய நான் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறேன். என் கணவர் ஈராக்கில் இறந்துவிட்டார். எனக்குக் குழந்தைகள் இல்லை, உறவினர்கள் இல்லை. தெரு... அது எனக்கான வேலை அல்ல."

நான் பதில் சொல்லவில்லை. சில நேரங்களில் வார்த்தையே ஓர் அவமதிப்பு. அவள் கையைப் பிடித்தேன். உறுதியான ஓர் அழுத்தம். உலர்ந்த, சுத்தமான ஒரு சைகை.

அவள் உள்ளங்கையில் நூறு டாலரை விட்டுச் சென்றேன்.

எழுந்தேன். வெளியே போனேன். திரும்பிப் பார்க்காமல். ஆனால் கண்ணாடி வழியே அவளைப் பார்த்தேன். அவள் துள்ளி எழுந்திருந்தாள், வியந்ததுபோல, காயப்பட்டதுபோல, நன்றியுணர்வுடன் இருப்பதுபோல. வெளியே வராத ஏதோ ஒன்றை அவள் திக்கித் திணறிச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள்.

அங்கேதான் Carol-இன் வாழ்க்கையைப் பற்றிய
உண்மையைப் புரிந்துகொண்டேன்:

அவள் ஒருபோதும் உட்காருவதில்லை.

நற்செய்திப் பாடகி

அது மற்ற எந்த நாளையும் போன்ற ஒரு
ஞாயிற்றுக்கிழமை. என் ஆன்மிகப் பக்கத்தைத் தொட
வேண்டிய தேவையை உணர்ந்தேன், அலபாமாவில்
அதன் பொருள் தேவாலயத்துக்குப் போவது. அங்கே
நம்பிக்கை மதம் அல்ல: அது ஒரு மேடை.

வெப்பத்தால் அகலத் திறந்து வைக்கப்பட்டிருந்த முன்
கதவு வழியே நான் நுழைந்தபோது, போதகர் தன்
பிரசங்கத்தை முடித்துக்கொண்டிருந்தார். பக்கவாட்டு
வாசலை நான் தேர்ந்தெடுக்கவில்லை. அந்தச் சிறிய
சமூகத்தில் என் வருகை கவனிக்கப்பட வேண்டும்
என்று விரும்பினேன்.

அவர் என்னைப் பார்த்து உரத்த குரலில் சொன்னார்:
"வருக, அந்நியரே." நான் பதில் சொன்னேன்:
"உங்களுக்கும் வரவேற்பு."

நான் உட்கார்ந்தேன். ஆர்கன் அதிரத் தொடங்கியது:
உயர்ந்த, பழக்கமான ஒலி, யாரும் பிரபலமாக
இல்லாதபோதும் அரீதா ஃபிராங்க்ளினை
நினைவூட்டும் அந்த "அமெரிக்கப் பேய்". பிறகு அவள்
நுழைந்தாள்.

அவள் குரல் பாடவில்லை: அது விடுபட்டுப் பறந்தது.

அவள் ஆப்பிரிக்க அமெரிக்கப் பெண்,
கவனிக்கப்படாமல் போகும் வகை அல்ல, வாழ்க்கை
ஒரு மனிதனை நசுக்கும்போது அவனால் என்ன செய்ய
முடியும் என்பதை நினைவூட்ட விதி ஒரே ஒருமுறை

உங்கள் முன் நிறுத்தும் வகை. அவள் குரல்
பிரம்மாண்டமானது. அவள் வாழ்க்கை சிறியது.
மூச்சுவிடுவதற்காக ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில்
பாடினாள். உயிர்வாழ்வதற்காக வாரம் முழுவதும்
மௌனமாக இருந்தாள்.

அது முடிந்ததும், எதுவுமே நடக்காததுபோல மக்கள்
கிளம்ப எழுந்தார்கள். நான் அருகில் சென்றேன். அவள்
வியந்துபோனாள்: அங்கே யாரும் நற்செய்திப்
பாடகிக்கு நன்றி சொல்வதில்லை. அது காற்றுக்கு
நன்றி சொல்வதுபோல: எல்லோரும் அதை இயல்பான
ஒன்றாக எடுத்துக்கொள்கிறார்கள்.

அவள் கையைக் குலுக்கினேன். உயர்குலப்
பெண்களுக்கென வைக்கப்படும் வகையிலான ஒரு
சிறிய கிண்ணத்தைக் கொடுத்தேன். ஏனென்றால்
அவளிடம் எல்லாம் இருந்தது, அல்லது கிட்டத்தட்ட
எல்லாம். அவளுக்குத் தேவைப்பட்டது நான் மட்டுமே.
ஒரு நிமிடத்துக்கு, நான் அங்கே இருந்தேன்.

"நீங்கள் யார்?" என்று அவள் கேட்டாள். நான் பதில்
சொன்னேன்: "உனக்காக மட்டுமே கூரையிலிருந்து
இறங்கி வந்த தேவதைகளில் நானும் ஒருவன்.
உன்னால்தான் இன்று நான் மனிதனாக இருக்கிறேன்.
நான் ஒருபோதும் திரும்பிப் போவதில்லை."

அவள் புன்னகைத்தாள். நல்ல அறிகுறி. நான் எதையும்
விற்கவில்லை. எதையும் தேடவில்லை.
உள்வாங்கிக்கொண்டிருந்தேன். எப்போதும் போல.

அவள் ஆர்வம் ஒரு கேள்வியாக வெடிக்கவிருந்தது,
ஆனால் நான் ஏற்கெனவே வாசலை நோக்கிப்
போய்க்கொண்டிருந்தேன். பிறகு அது நடந்தது.

அவள் குரல் என்னை அழைத்தது: "ஐயா! ஐயா!
அந்நியரே!" காற்றும், வலி அல்லாத ஏதோ ஒன்றும்
நிறைந்த ஓர் உரத்த கூக்குரல்.

நான் திரும்பவில்லை. உதவிக்கான கூக்குரலையும்
"ஏன்" என்ற கூக்குரலையும் என்னால் பிரித்தறிய
முடியும். அது ஒரு "ஏன்". அதற்குப் பதில் தேவையில்லை.
என் காணிக்கை அவள் காலடியில் இருந்தது. அது என்
அடையாளம். யாரும் ஒருபோதும் கைதட்டிப்
பாராட்டாத தன் வாழ்க்கையின் மீதியைப் பற்றி அவள்
எழுதுவாள்.

கல்லூரி மாணவி

அவள் புத்தகங்களுக்கும் நுட்பமான பாகுபாட்டுக்கும்
நடுவே வாழ்ந்தாள். அங்கே பேராசிரியராகிவிட்ட என்
முன்னாள் சக ஊழியர் ஒருவருக்காகக்
காத்துக்கொண்டு, வளாகத்துக்கு வெளியே
உட்கார்ந்திருந்தேன். வளாகம் முழுவதும்
ஓடிக்கொண்டும், சிரித்துக்கொண்டும், யாரும்
கவனிக்கவில்லை என்பதுபோல நடித்துக்கொண்டும்
இருக்கும் இளைஞர்களால் நிறைந்திருந்தது. அவள்
அப்படி இல்லை. அவள் கவனித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

என் முன்னாள் சக ஊழியர் வந்ததும், என்னை இறுக
அணைத்தாள். மாணவி அந்தக் காட்சியைப் பார்த்தாள்.
அவள் பார்வையைத் திருப்பவில்லை. நான் அந்த
அணைப்பைத் திருப்பித் தந்தபோது, அவளைப்
பார்த்தேன். அவளை மட்டுமே.

பேராசிரியை வேறு வேலைகளுக்கு அவசரமாகப்
போக வேண்டியிருந்தது. ஒரு விரைவான
விடைபெறலுடனும் ஏக்கமான தோற்றத்துடனும்
என்னை முற்றத்தின் நடுவில் விட்டுச் சென்றாள். நான்

நீருற்றின் விளிம்பில், மாணவியின் அருகில் போய் உட்கார்ந்தேன். அவள் புன்னகைத்தாள். அழைப்பும் அல்லாத, தற்காப்பும் அல்லாத அந்தப் புன்னகைகளில் ஒன்று: அவை உண்மை.

“உன் கனவுகள் என்ன?” என்று அவளிடம் கேட்டேன். “நீ இளையவள், புத்திசாலி... பயங்கர அழகு.”

அவள் வெட்கப்படவில்லை. பெருமைப்படவில்லை. யதார்த்தத்துடன் வாழக் கற்றுக்கொண்ட ஒருவரைப் போலச் சுருக்கமாகப் பதில் சொன்னாள்:

“தெற்கிலிருந்து தப்பிக்கக் கனவு காண்கிறேன்.

ஆனால் தெற்கு என்னை எல்லா இடத்துக்கும் பின்தொடர்கிறது.”

நான் தலையசைத்தேன். “நான் எங்கிருந்து வருகிறேன் என்று தெரியுமா?” அவள் இல்லை என்று தலையசைத்தாள். “தென் இத்தாலி.” அவள் ஒரு நொடி நிறுத்தினாள். பிறகு அவள் சிரித்தாள். சுமையின் மீது ஒரு ஜன்னலைத் திறக்கும் வகையிலான ஒரு சிறிய சிரிப்பு.

நாங்கள் கொஞ்சமாகத்தான் பேசினோம். ஆனால் அது போதுமானதாக இருந்தது.

“அடையாளத்துடனும், கடந்த காலத்துடனும், எதிர்பார்ப்புகளுடனும் போராடுவதற்காகவே நாம் பிறந்திருக்கிறோம்,” என்று அவளிடம் சொன்னேன். “மற்றவர்கள் மாற வேண்டும் என்று நாம் எப்போதும் கேட்கிறோம், ஆனால் உண்மையான மாற்றம் நமக்குள்ளிருந்தே தொடங்குகிறது.”

அவள் இளையவளாக இருந்தாள். ஆனால் அவள் சுமந்த சுமை அப்படி இல்லை. அதை அவள் கண்ணியத்துடன்

சுமந்தாள்.

கிளம்புவதற்கு முன், ஒரு பேச்சோ வாக்குறுதியோ அல்லாத ஒன்றை அவளிடம் விட்டுச் செல்ல விரும்பினேன். உண்மையை மட்டும்.

“நினைவில் வை, அன்பே:

ஆணுக்குப் பெண் எப்படியோ, வடக்குக்குத் தெற்கு அப்படி.”

அவள் என்னைப் பார்த்தாள். புரிந்துகொண்டாள். வேறு எதுவும் தேவைப்படவில்லை.

நான் எழுந்தேன். “போய் வருகிறேன். வாழ்த்துகள்.”

அவள் பதில் சொல்லவில்லை. புன்னகைத்தாள், அவ்வளவுதான். அந்தப் புன்னகையில் வளாகம் முழுவதையும்விட அதிக எதிர்காலம் இருந்தது.

நவீனத் தோட்டப் பெண்

மாநில வர்த்தக சபையின் தலைவருடன் எனக்கு ஒரு சந்திப்பு இருந்தது. நான் முன்பு இத்தாலியில் ஓர் ஆலோசகராகப் பணியாற்றியிருந்தேன், சில நிறுவன இயக்கங்கள், மீண்டும் பார்த்ததுமே, நினைவுக்கு வந்துவிடுகின்றன. அவர் உயரமானவர், ஒல்லியானவர், நேர்த்தியானவர். ஒரு தங்கக் கடிகாரம். பழங்காலச் செல்வத்தின் மெல்லிய ஒரு மணம்.

வெளிக்காட்டப்படாத வகை: அணிந்துகொள்ளப்படும் வகை. ஏனென்றால் இங்கே பணக்காரர்கள் பணத்தின் மணம் வீசுவதில்லை. எல்லாவற்றின் மணமும் வீசுகிறார்கள்.

அவர் தன் மாநிலத்தைப் பற்றிப் பெருமைப்பட்டார். அளவுக்கு மீறி. அலபாமாவின் பொருளாதாரம் முழு

நாட்டையும் தாங்குகிறது என்று நம்பிய அவர், ஒரு பருத்தித் தோட்டத்துக்கு என்னை அழைத்துச் சென்று அதை நிரூபிக்க முடிவு செய்தார். முதலில் நிலம். பிறகு பதப்படுத்துதல். பிறகு நவீன வேளாண் தொழில்துறை, சங்கிலிகளை அகற்றிவிட்டு அதே வேகங்களை விட்டுவைத்த ஒன்று.

அங்கேதான் நான் அவளைப் பார்த்தேன்.

சூரியன் அவள் முதுகைச் சுட்டெரித்தது. அவள் அசைவுகள் பயங்கரமாக மெதுவாக, துல்லியமாக, ஒரு முணுமுணுப்பும் இல்லாமல் இருந்தன. முதிர்ந்த வயதின் உச்சத்தில் இருந்த ஒரு பெண், களைப்பால் செதுக்கப்பட்டதுபோன்ற முகம். தோள்களில் அவள் குடும்பம். அவள் தோல் சுருக்கங்களால் நிறைந்திருந்தது. அவள் கண்கள் கடினமாக இருந்தன. ஒருபோதும், ஒருபோதும் தவறு செய்ய அனுமதிக்காத ஒருவரின் வேகம்.

தொழிலாளர்களுடன் பேசலாமா என்று தலைவரிடம் கேட்டேன். “இன்னும் நன்றாகப் புரிந்துகொள்ள” விரும்புவதாகச் சொன்னேன். ஒரு சாக்கு. நான் அவளிடம் மட்டுமே பேச விரும்பினேன்.

நான் அருகில் சென்றேன். அவள் மண்டியிட்டு என் கையை முத்தமிட்டாள். இடத்துக்குப் பொருந்தாத, காலத்துக்குப் பொருந்தாத ஒரு பழங்காலச் சைகை. உடனே அவளைத் தடுத்தேன்.

“எழுந்து நில்,” என்று அவளிடம் சொன்னேன். “நான் ஆயர் அல்ல. திருத்தந்தையும் அல்ல. உன்னைப் போன்ற ஒரு மனிதன், அவ்வளவுதான்.”

அவள் பதில் சொல்லவில்லை. உண்மையில் பார்க்கும் வசதி இல்லாதவர்கள் பார்ப்பதுபோல, அவள் என்னை

அரிதாகவே பார்த்தாள். சில நொடிகள் மௌனமாக இருந்தேன். பிறகு கிளம்பினேன். ஆனால் அது முடியவில்லை.

அடுத்த நாள் தனியாகத் திரும்பி வந்தேன். என்னைச் சுற்றியிருந்த அரசியல் நாடகம் இல்லாமல் அவளை மீண்டும் பார்க்க விரும்பினேன்.

தொழிலாளர்கள் வெளியே வரும்வரை காத்திருந்தேன். என்னைப் பார்த்ததும் அவள் கண்களைத் தாழ்த்தினாள். கூச்சம். மரியாதை. பேச வேண்டும் என்ற அடக்கப்பட்ட ஓர் ஆசை.

எதையும் திணிக்காமல், ஒரு மெதுவான சைகையால் அவளை நிறுத்தினேன். அவள் தெற்கின் மறைந்திருக்கும் தொடர்ச்சியின் முகம்: ஒருபோதும் அழிக்கப்படாத பழங்கால உழைப்பு. இன்னும் நன்றாக மறைக்கப்பட்டது, அவ்வளவே.

அவள் கையைப் பிடித்தேன். நான் எப்போதும் என்னுடன் வைத்திருக்கும் Padre Pio-வின் ஒரு சிறிய படத்தை அவளிடம் கொடுத்தேன். அதன் பின்புறத்தில் நான் எழுதியிருந்தேன்:

“வலி கடந்துபோனதும் மறந்துபோவதில்லை.

மன்னிக்கும்போதுதான் அது மறக்கப்படுகிறது.”

நான் வேறு எதுவும் சொல்லவில்லை. அது தேவைப்படவில்லை. மற்றவர்களின் கண்ணுக்குத் தெரியாத ஒரு சிறிய சைகையால் அவள் தலையசைத்தாள். ஆனால் எனக்கு அதுவே எல்லாம்.

பின்னூரை - அலபாமா

அலபாமா ஒரு மாநிலம் அல்ல: அது ஒரு தீர்ப்பு. கடந்த காலம் கடந்துபோகாத, நிகழ்காலம் அனுமதி கேட்காத ஓர் இடம். எல்லாமே இன்னும் இரண்டு வரிகளில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது: யார் நிற்கிறார்கள், யார் விழுகிறார்கள். எப்போதும் நிற்பவள் ஒரு பெண்.

நான்கு வெவ்வேறு முகங்களைப் பார்த்தேன், ஆனால் ஒரே உண்மை: ஒருபோதும் உட்காராத பணிப்பெண், மூச்சுவிடுவதற்காகப் பாடும் நற்செய்திப் பாடகி, தன்னைப் பின்தொடரும் ஒரு தெற்கிலிருந்து தப்பிக்கக் கனவு காணும் மாணவி, பழங்கால உழைப்பின் வாரிசான புதிய தோட்டங்களின் தொழிலாளி. நான்கு கதைகள். ஒரே வேர். ஒரே மௌனப் போர்.

அலபாமாவில், பெண் பாதுகாக்கவும் தண்டிக்கவும் செய்யும் ஒரு நம்பிக்கைக்குள், தாங்கவும் மூச்சுத் திணறவும் வைக்கும் ஒரு குடும்பத்துக்குள், கவனித்துத் தீர்ப்பிடும் ஒரு சமூகத்துக்குள் வாழ்கிறாள். ஆனாலும் அவள் எதிர்த்து நிற்கிறாள். அவள் விட்டுக்கொடுப்பதில்லை. அவள் உடைவதில்லை. அவள் தன்னை நியாயப்படுத்திக்கொள்வதில்லை.

ஆண்கள் தங்கள் தெற்கைப் பெருமைக்குரிய ஒன்றாக விவரிக்கிறார்கள். பெண்கள் அதை ஒரு சோதனையாக அனுபவிக்கிறார்கள்.

சிந்தனை - அலபாமா

உண்மை எளிமையானது: ஆண் பெயரைக் காட்டும் இடத்தில், பெண் உலகத்தை ஆள்கிறாள்.

சில வாழ்க்கைகளுக்குக் கதற ஒரு குரல் தேவையில்லை என்று அலபாமா எனக்குக் கற்றுத்

தந்தது. அவற்றுக்குக் கேட்க ஒருவர் தேவை. நான், மீண்டும் ஒருமுறை, எனக்குத் தெரிந்ததைச் செய்தேன்: கடந்து போவது, கவனிப்பது, புரிந்துகொள்வது, பிறகு தொந்தரவு செய்யாமல் கிளம்புவது.

ஏனென்றால் அமெரிக்கத் தெற்குக்கும், உலகளாவிய தெற்கைப் போலவே, நூற்றாண்டுகளாக உண்மையாக இருந்துவரும் ஒரு விதி உண்டு: அங்கே வாழ்பவர்கள் மாறுவதில்லை. அவர்களைப் பார்ப்பவர்கள் மாறுகிறார்கள்.

நான் அதைப் பார்த்தேன். நான் முன்பு போல இருக்கப் போவதில்லை.

அலாஸ்கா

அலாஸ்கா ஒரு மாநிலம் அல்ல: அது உயிருள்ள ஓர் எல்லைப்புறம். ஒரு கண்டத்தைப் போலப் பெரிய நிலப்பரப்பு, அங்கே மனிதன் விருந்தினன், இயற்கையே முடிவு செய்கிறது. விமானத்தால் மட்டுமே இணைக்கப்பட்ட நகரங்கள் உண்டு. மாதத்துக்கு ஒருமுறை மட்டுமே மருத்துவரைப் பார்க்கும் கிராமங்கள். மின்சாரம் ஓர் ஆடம்பரமாகவும் வெந்நீர் ஒரு சலுகையாகவும் இருக்கும் வீடுகள். இங்கே குளிர் வானிலை அல்ல: அது ஒரு கதாபாத்திரம். அது மனிதர்களை வடிவமைக்கிறது, பழக்கங்களை வார்க்கிறது, மௌனத்தைத் திணிக்கிறது. வாழ்க்கை சாத்தியமற்ற தூரங்களாலும், கடின உழைப்பாலும், ஆழமாகத் தோண்டி நாம் பேசும், காதலிக்கும், உயிர்வாழும் விதத்தையே மாற்றும் தனிமையாலும் ஆனது.

பூர்வகுடிச் சமூகங்கள் நூற்றாண்டுகளின் மரபுகளைச் சுமக்கின்றன. பெண்களே அடித்தளக் கற்கள்: அவர்கள்

வீட்டைப் பராமரிக்கிறார்கள், குழந்தைகளை
வளர்க்கிறார்கள், சமூகத்தை ஒன்றாக
வைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் குரல் அல்ல.
பெரும்பாலும், தாங்கள் தாங்கிக்கொள்வதைப்
பகிர்ந்துகொள்ள அவர்களுக்கு இடம் இல்லை.

நகரங்களில்—ஆங்கரேஜ், ஃபேர்பேங்க்ஸ், ஜூனோ—
உலகம் வேகமாக நகர்கிறது, ஆனால் தனிமை
அப்படியே இருக்கிறது. பெண்கள் வேலையையும்
சுதந்திரத்தையும் எதிர்காலத்தையும் தேடி
வருகிறார்கள். பலர் புறநகர்ப் பகுதிகளாலும்,
எண்ணெய் நிறுவனங்களின் ஷிஃப்டுகளாலும்,
மோசமான உறவுகளாலும், அமைப்புகளின்
மௌனத்தாலும் விழுங்கப்பட்டுவிடுகிறார்கள்.

அலாஸ்காவில், ஒரு பெண் விழும்போது, அந்தச் சத்தம்
எங்கும் போய்ச் சேர்வதில்லை. குளிர் எல்லாவற்றையும்
முடிவிடுகிறது. மறைந்தது மறைந்ததாகவே
இருக்கிறது.

டாக்சி ஓட்டும் பெண்

விமான நிலையத்திலிருந்து ஹோட்டல் வரையிலான
பயணமே போதுமானதாக இருந்தது. பனி உறைந்த
சாலையில் நாற்பத்தைந்து நிமிடங்கள், நாற்பது வயது
விதவை ஒருத்தி ஒரு நொடிகூட என்னிடம் பேசுவதை
நிறுத்தவில்லை. அலாஸ்காவில் எப்போதும்
இப்படித்தான்: மக்கள் தனியாக வாழ்கிறார்கள்,
ஆனால் கேட்கும் ஒருவரைச் சந்திக்கும்போது, அதுவே
தங்கள் கடைசி நாள் என்பதுபோல மனம்
திறக்கிறார்கள்.

அந்தப் பயணம் முழுவதும் நான் ஓர் எழுத்தாளனாக
இருக்க முடிவு செய்திருந்தேன். பதவிகள் இல்லை,

நிறுவனம் இல்லை, சோதனைகள் இல்லை.
அடையாளம் தெரியாதவனாகவே இருந்தேன்,
ஏனென்றால் உண்மையில், நான் எதைத் தேடுகிறேன்
என்று எனக்கும் சரியாகத் தெரியவில்லை. அவர்கள்
சொல்லாத ஒன்றைப் புரிந்துகொள்வதற்காக யாரோ
எனக்குப் பணம் தருகிறார்கள் என்பது மட்டுமே
எனக்குத் தெரியும். அவள் வழக்கமான கேள்விகளுடன்
தொடங்கினாள்: வயது, வேலை, திருமணமானவனா,
குழந்தைகள் உண்டா. நான் வெறுமனே பதில்
சொன்னேன்: “எனக்கு நிச்சயதார்த்தம் ஆகிவிட்டது.”

அவள் வெடித்துச் சிரித்தாள். அலாஸ்காவில்
சிரிப்புதான் ஒரு பெண்ணின் நம்பிக்கைக்கான
கடவுச்சீட்டு. அந்தக் கணத்தில், நான் அவள்
உலகத்துக்குள் இருந்தேன்.

நாங்கள் ஹோட்டலை அடைந்தோம். அவள் காரை
நிறுத்திவிட்டு, என் பெட்டியுடன் என்னை அறை வரை
அழைத்துச் செல்ல ஒரு சாக்கைக் கண்டுபிடித்தாள்.
ஒன்றை உடனே புரிந்துகொண்டேன்: ஒரு பெண்
எதையாவது விரும்பும்போது, அவள் கேட்பதில்லை.
எடுத்துக்கொள்கிறாள்.

நான் கவனமாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்கான
முதல் அடையாளம் அது. அது ஆபத்தானது அல்ல,
மரியாதைக்குரியது: அலாஸ்காவில் இரவில் தனியாக
வண்டி ஓட்டும் ஒரு பெண், ஆண்களை வேறு
எவரையும்விட நன்றாகப் படிக்கக்
கற்றுக்கொண்டிருக்காவிட்டால், நாற்பது வயது வரை
உயிர்வாழ மாட்டாள்.

நாங்கள் நண்பர்களாகவே இருந்தோம். இன்றும்
ஒருவருக்கொருவர் எழுதிக்கொள்கிறோம். அவள்

ஆலோசனை கேட்கிறாள், ஒவ்வொரு முறையும் அதே வாக்கியத்தைத் திரும்பச் சொல்கிறாள்:

“எல்லோருடைய பிரச்சினைகளுக்கும் உங்களிடம் தீர்வு இருக்கிறது, ஆனால் உங்களுக்கென்று பிரச்சினைகள் இல்லை. உங்களிடம் வாய்ப்புகள் இருக்கின்றன.”

உயிர்வாழ்வதற்காக உறைய வைக்கும் குளிரில் வண்டி ஓட்டும் ஒரு பெண். மற்றவர்கள் அவளைப் புரிந்துகொண்டதைவிட அதிகமாக மற்றவர்களைப் புரிந்துகொள்வதை ஒருபோதும் நிறுத்தாதவள்.

எல்லைக் காவல் பெண் அதிகாரி

காலையில் நடக்கப் போனேன். பயணம் செய்யும்போது நான் எப்போதும் ஒரே விஷயத்தைச் செய்வேன்: என் ஆவணங்களையும் பணப்பைபையும் ஹோட்டலில் விட்டுவிட்டு, ஹோட்டலின் விசிட்டிங் கார்கை மட்டும் எடுத்துச் செல்வேன். பல ஆண்டுகளாக எனக்கு இருக்கும் பழக்கம் அது. வீடுகளையும், குளிரையும், அலாஸ்காவின் மௌனத்தையும் கவனித்துக்கொண்டிருந்தபோது, எந்த முன்னறிவிப்பும் இல்லாமல், இரண்டு போலீஸ் கார்கள் வந்தன. இரண்டு பெண் அதிகாரிகள் விரைந்து இறங்கி, போக்குவரத்தைத் தடுத்து, மஞ்சள் நாடாவை விரித்து, அப்போதுதான் ஒரு கொலை நடந்ததுபோல ஒரு பகுதியைச் சுற்றி வளைத்தார்கள்.

நான் அங்கேயே நின்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன், ஆனால் சில நொடிகளுக்குப் பிறகு அவர்களில் ஒருத்தி நான் இருந்த இடத்திலேயே இருக்கும்படி கட்டளையிட்டாள். ஒரு சாட்சியாக என்னை விசாரிக்க விரும்பினார்கள்.

எதற்குச் சாட்சி?

நான் எதையும் பார்க்கவில்லை. நடக்கப் போயிருந்த ஒரு மனிதன், அவ்வளவுதான்.

“வழக்கு” இதுதான்: ஒரு நாய் மூச்சுத் திணறி இறந்துவிட்டது. யாரோ அதற்குத் தண்ணீர் இல்லாமல் ஹாட் டாக் கொடுத்திருந்தார்கள். அலாஸ்காவில் இதுவும் ஒரு குற்றம்.

அந்தக் கணத்தில், ஒரு திரைப்படப் படப்பிடிப்புத் தளத்துக்குள் நுழைந்துவிட்டதாக நினைத்தேன். ஆனால் அது உண்மை. அது அலாஸ்கா. நான் அங்கே இருந்தேன்.

அவர்கள் தங்கள் காரில் ஏற எனக்கு உதவி செய்து, என் ஆவணங்களை எடுப்பதற்காக என்னை ஹோட்டலுக்குத் திரும்ப அழைத்துச் சென்றார்கள். இருவரில் ஒருத்தி நன்றாக பிரெஞ்சு பேசினாள், அந்த மொழியிலேயே என்னிடம் கேள்விகள் கேட்கத் தொடங்கினாள்.

நாய் இறந்துவிட்டது. குற்றவாளி கண்டுபிடிக்கப்பட வேண்டும். நான் அங்கே இருந்தேன், அதனால் விசாரணைக்கு உட்பட்டவன்.

எனக்கு விலங்குகள் பிடிக்கும் என்று சொன்னேன். இத்தாலியில் எனக்கு இரண்டு இருக்கின்றன என்று. விளக்க முடியாத அந்த வட அமெரிக்கத் தர்க்கத்தில், என்னை “சந்தேகத்துக்குரியவன் அல்ல” என்று கருத அதுவே போதுமானதாக இருந்தது.

பதற்றம் தணிந்தது. சம்பிரதாயங்கள் ஆவியாகிப் போயின. இரவு உணவுக்கான ஓர் அழைப்பு வந்தது.

சீருடைக்கு வெளியே, அந்தப் பெண் அதிகாரியிடம் பணிக்கு நடுவில் நீங்கள் எதிர்பார்க்காத ஒரு நெருப்பு இருந்தது. மெக்சிகோ அல்லது ஸ்பெயின் பெண்களைப் பற்றிய ஒரே மாதிரியான எண்ணங்களை மறந்துவிடுங்கள்: அலாஸ்காப் பெண்கள் விளையாட்டுக்காக அல்ல, உயிர்வாழ்வதற்காகச் சூடானவர்கள்.

இரவு உணவு எளிமையானதாக, நேரடியானதாக, பகட்டு இல்லாததாக இருந்தது. என் நகைச்சுவைகள், பல ஆண்டுகளாகச் சிரிக்காதவள் போல அவளைச் சிரிக்க வைத்தன. இங்கே, இவ்வளவு தொலைதூர இடங்களில், சிரிப்பு ஓர் அரிய பொருள்.

இறுதியில், வாக்குறுதிகளோ எதிர்பார்ப்புகளோ இல்லாமல் விடைபெற்றோம். ஒன்று மட்டும் எஞ்சியது, வலுவாக, கூர்மையாக:

மௌனம்.

அலாஸ்காவில் ஒவ்வொரு கதைக்குப் பிறகும் எப்போதும் வரும் அந்த வகை. அது பனியைவிட அதிகமாகக் கனக்கிறது.

பல்கலைக்கழகப் பெண்

நூலகம் எங்கே என்று ஹோட்டலில் கேட்டிருந்தேன். எனக்கு அது எப்போதும் ஒரு சிறந்த இடம்: உள்ளே மௌனம், வெளியே வார்த்தைகள். மக்கள் அமைதியை அணிந்துகொண்டு, வாசலைக் கடந்ததுமே பழைய நிலைக்குத் திரும்பும் ஓர் இடம்.

Elga-வை—அந்தச் செயலாளரை—உடனே கவனித்தேன். அவள் சிவப்பு விளிம்புடைய நவீனக் கண்ணாடி அணிந்திருந்தாள். ஒரு வடக்கத்தியப் பெண்ணிடம்,

நடை நயத்தையும், குணத்தையும், இயல்பான கவர்ச்சியையும் வெளிப்படுத்தும் ஒரு விவரம். ஒரு காபி இடைவேளைக்கு அவளை அழைத்தேன். அவள் இருமுறை யோசிக்கவில்லை: நூலகத்தைப் பூட்டிவிட்டு நாங்கள் கிளம்பினோம்.

நாங்கள் பேருந்து நிறுத்தத்தை அடைந்தோம், ஆனால் எங்கள் பேருந்து சில நிமிடங்களுக்கு முன்புதான் போயிருந்தது. ஒருபோதும் இணைக்கப்படாத ஓர் அழைப்பு. தவறவிட்ட ஒரு ரயில். வாய்ப்புகளாக மாறும் அந்தச் சிறிய முறிவுகளில் ஒன்று.

அவள் மனம் தளரவில்லை. பல ஆண்டுகளாக என்னைத் தெரிந்தவள் போல என் கையைப் பிடித்து, தன் வீட்டுக்குள் அழைத்துச் சென்றாள். ஆங்கிலத் தேநீர், பிஸ்கட்டுகள், எளிமையான, கிட்டத்தட்டக் குழந்தைத்தனமான ஒரு வரவேற்பு. தற்செயலாக அங்கே இருந்த இத்தாலியன் நான்; எதிர்காலத்தின் ஒரு துண்டைத் தேடிக்கொண்டிருந்த இளம் பல்கலைக்கழக மாணவி அவள். அந்தச் சிறிய, ஒழுங்கான வரவேற்பறையில் ஒன்றைப் புரிந்துகொண்டேன்: அலாஸ்காவில், அன்பு என்பது ஒரு சுருக்கமான சைகை. உடனடிச் செயல். அது சம்பிரதாயம் அல்ல: அது தேவை.

அவள் ஒரு கணவனைத் தேடிக்கொண்டிருந்தாள். அதை அவள் சொல்லவில்லை, ஆனால் அவளுடைய ஒவ்வோர் அசைவிலும் அது தெளிவாகத் தெரிந்தது. எனக்கு உண்மையில் தெரிந்த ஒரே விஷயத்தைச் செய்தேன்: அவளுக்குச் சில ஆலோசனைகள் சொன்னேன். அவள் கையைப் பிடிக்க வேண்டியவன் நான் அல்ல. நான் இந்த உலகுக்கு வந்தது கொடுப்பதற்காக, எடுப்பதற்காக அல்ல. அது என் நேரமும் அல்ல.

மூன்று ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, எனக்கு ஓர் ஈமெயில் வந்தது. ஒரு புகைப்படம். அவள், கைகளில் ஒரு குழந்தையுடன். ஒரே ஒரு வாக்கியம்:

“அவனுக்கு உங்கள் பெயரை வைத்தேன்.

காதலால் அல்ல. மரியாதையால்.”

உறைபனி எல்லாவற்றையும் மூடும் ஒரு நாட்டில், சில நேரங்களில் ஒரு சிறிய சைகையே ஒருபோதும் உருகாத ஒரு தடத்தை விட்டுச் செல்லப் போதுமானது.

இல்லத்தரசி

நான் என் உணவுக் கட்டுப்பாட்டைக் கைவிடுகிறேன் என்பதை உணர்ந்தேன். பயணம் செய்யும்போது நாளுக்கு ஒருமுறை மட்டும் சாப்பிடுவது பரவாயில்லை, ஆனால் அனுமதி கேட்காமலே குளிர் உங்களைத் தின்றுவிடும் அலாஸ்கா போன்ற ஓர் இடத்தில் அல்ல. உணவகத்தை விட்டுவிட்டுச் சந்தைக்குப் போக முடிவு செய்தேன். அதுதான் மிகத் தர்க்கரீதியான தேர்வு: நன்றாகச் சாப்பிடுவது, உள்ளூர்வாசிகளை இன்னும் நன்றாகக் கவனிப்பது.

மாகாண சூப்பர் மார்க்கெட்டுகளில், நீங்கள் எல்லாவற்றையும் புரிந்துகொள்கிறீர்கள்: அவர்கள் எப்படி உடுத்துகிறார்கள், எவ்வளவு செலவழிக்கிறார்கள், தங்கள் குழந்தைகளை எப்படிப் பார்க்கிறார்கள், களைப்பை எப்படிச் சமாளிக்கிறார்கள். நகரத்தின் மிக உண்மையான காட்சிச் சாளரம் அது.

இத்தாலிய prosciutto ஒரு பையும், சிறிது எருமைப்பால் mozzarella-வும் எடுத்தேன்—அந்த உறைய வைக்கும் குளிரில் ஓர் அரிய ஆடம்பரம்—அப்போது நிறைந்த ஒரு

ஷாப்பிங் வண்டி என் பக்கவாட்டில் மோதியது.
உள்ளுணர்வாக, அது தற்செயல் என்று நினைத்தேன்.
ஆனால் என் அனுபவத்தில், பெண்கள் எதையும்
"தற்செயலாக" செய்வதில்லை. தாங்கள் எங்கே
போகிறோம் என்று அவர்களுக்கு எப்போதும் தெரியும்.

அவள் என்னைப் பார்த்துச் சொன்னாள்: "Prosciutto-வும்
mozzarella-வும்... நீங்கள் இத்தாலியராகத்தான் இருக்க
வேண்டுமா?" ஒரே நொடியில் அவள் எல்லாவற்றையும்
புரிந்துகொண்டிருந்தாள்: நாட்டை, ரசனையை,
வாங்கியதன் நேர்த்தியைக்கூட.

அவள் பெயர் Rose, ஐம்பத்தாறு வயது.

அவள் தன் மகள், மருமகன், இரண்டு
பேர்க்குழந்தைகளுடன் வாழ்ந்தாள். அவர்கள்
அவளுடைய மகிழ்ச்சியும் சமையும். ஒரு வீட்டை
மிதக்க வைத்திருக்கும், யாரும் கவனிக்காத
வகையிலான பெண்.

அருகிலுள்ள ஒரு கஃபேயில் காபி குடிக்கலாம் என்று
சொன்னேன். அவள் தயக்கமின்றி ஏற்றுக்கொண்டாள்.
ஷாப்பிங்கை முடித்து, பொருட்களைக் காரிஸ்
வைத்துவிட்டு, என்னிடம் திரும்பி வந்தாள்.

மேசையில் உட்கார்ந்ததும், அவள் பேசத்
தொடங்கினாள். நிறைய. நான் கேட்டேன்.
குறுக்கிடவில்லை. சில நேரங்களில் மிக வலிமையான
வார்த்தை, மற்றவர் பயன்படுத்த நீங்கள்
விட்டுக்கொடுக்கும் மௌனம்தான்.

ஒரு கட்டத்தில் அவள் புன்னகைத்துச் சொன்னாள்:
"இத்தாலியன், காதல், அம்மா, பீட்ஸா, ஸ்பாகெட்டி..."
ஒரே மாதிரியான எண்ணங்களால் கட்டப்பட்ட
வழக்கமான வாக்கியம், ஆனால் உண்மையான

கனிவுடன். அவள் என் புத்தகங்களில் ஒன்றைப்
படித்திருப்பாளோ என்று யோசித்தேன்.

பிறகு அவள் சொன்னாள்: அவள் ஓர் எழுத்தாளர்.
புனைபெயரில் வெளியான என் ஒரு நூலை அவள்
வாங்கியிருந்தாள். அதிர்ஷ்டவசமாக: அவள் என்னை
அடையாளம் கண்டுகொள்ளவில்லை.

அவள் தன் வாழ்க்கையைப் பற்றித் தொடர்ந்து
சொன்னாள்: நிறைந்த வீடு, எல்லாம் ஒரே மாதிரியான
நாட்கள், பேரக்குழந்தைகளுக்கு எதுவும்
குறைந்துவிடுமோ என்ற பயம்,
வெளிப்படையானதாகத் தோன்றுவதால்
வெளிப்படுத்த முடியாத அன்பு.

இறுதியாக அவள் நிறுத்தியபோது, என் கண்களைப்
பார்த்தாள். ஆயிரம் வார்த்தைகளைவிட அதிகம் பேசிய
பார்வைகளில் அது ஒன்று.

நான் அவளிடம் இதை மட்டும் சொன்னேன்: "நானை
உங்கள் புத்தகத்தை வாங்குகிறேன். பிறகு உங்களுக்கு
விமர்சனத்தை அனுப்புகிறேன்."

அவள் நெகிழ்ந்துபோனாள். அவள் குரல் லேசாக
நடுங்கியது: "நன்றி. உங்களைச் சந்தித்தது எனக்கு
எப்படி உணர்வைத் தந்தது என்று உங்களுக்குத் தெரியாது.
எவ்வளவு நேரத்தியான, பண்பான மனிதர்... எல்லா
இத்தாலியர்களும் இப்படித்தானா?"

நான் எப்போதும் பதில் சொல்வதுபோலப் பதில்
சொன்னேன்: "கைகளையும் கால்களையும் பாருங்கள்.
ஒருவர் உண்மையில் எங்கிருந்து வருகிறார் என்பதை
அங்கேதான் புரிந்துகொள்ள முடியும்."

Rose புன்னகைத்தாள். கண்ணுக்குத் தெரியாத ஒரு பெண், ஒரு மதியப் பொழுதுக்கு, கண்ணுக்குத் தெரியாதவளாக இருப்பதை நிறுத்தியதன் புன்னகை அது.

பின்னூரை - அலாஸ்கா

அலாஸ்கா உங்களை வரவேற்பதுமில்லை, நிராகரிப்பதுமில்லை. அது உங்களைக் கவனிக்கிறது. உங்களை அளக்கிறது. இன்னொரு நாள் தங்கும் அளவுக்கு நீங்கள் நேர்மையானவரா, அல்லது கிளம்பும் அளவுக்குத் தெளிவானவரா என்று தெரிந்துகொள்ளும்வரை உங்களைத் தொங்கலில் வைத்திருக்கிறது.

இந்த மாநிலத்தில், தூரம் புவியியல் சார்ந்தது அல்ல: அது மனிதம் சார்ந்தது. மக்கள் சில நொடிகள் நீடிக்கும் மௌனங்களில் வாழ்கிறார்கள், ஆனால் இங்கே அவை மாதங்களாகின்றன. தனிமை அவர்களின் தாய்மொழி. பெண்கள்தான் அதை மிகச் சிறப்பாகப் பேசுகிறார்கள். நான்கு வெவ்வேறு பாத்திரங்களில் நான்கு பெண்களைப் பார்த்தேன், அவர்கள் எல்லோருக்கும் ஒரு பொதுவான அம்சம் இருந்தது: அவர்கள் யாருக்காகவும் காத்திருக்கவில்லை.

டாக்சி ஓட்டுநர் நின்றுவிடாமல் இருப்பதற்காக ஓட்டினாள். பெண் அதிகாரி கட்டுப்படுத்த முடியாத ஓர் உலகைக் கட்டுப்படுத்தினாள். பல்கலைக்கழக மாணவி நிகழ்காலத்தைப் பறித்துக்கொள்ளும் ஓர் இடத்தில் எதிர்காலத்தைத் தேடினாள். இல்லத்தரசி யாரும் பார்க்காமலே ஒரு முழு வீட்டையும் தாங்கினாள்.

அலாஸ்காவில், பெண்கள் கேட்பதில்லை. அவர்கள் செயல்படுகிறார்கள்.

வாழ்க்கை குறுகியதாகவும், இரவு நீண்டதாகவும் இருக்கும், உண்மைக்குப் பார்வையாளர்கள் தேவைப்படாத ஓர் இடம் அது.

சின்தனை - அலாஸ்கா

அலாஸ்கா எனக்கு எளிமையான, கடுமையான ஒன்றைக் கற்றுத் தந்தது: உலகம் ஆண்கள், பெண்கள் என்று பிரிக்கப்படவில்லை. சுமையைச் சுமப்பவர்கள், அதை மற்றவர்கள் மீது வைப்பவர்கள் என்று பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த மாநிலத்தில், அவர்கள்தான் சுமையைச் சுமக்கிறார்கள்.

நான் பலவீனத்தைப் பார்க்கவில்லை. கண்ணியத்தைப் பார்த்தேன். அமைதியிலிருந்து அல்ல, புயலுக்குப் பழகிப்போனதிலிருந்து வரும் ஓர் அமைதியைப் பார்த்தேன். தாங்கள் முறையிட்டால் யாரும் கேட்க மாட்டார்கள் என்று தெரிந்திருப்பதால் முறையிடாத பெண்களைப் பார்த்தேன்.

அலாஸ்காப் பெண்கள் இல்லாததால் கண்ணுக்குத் தெரியாதவர்கள் அல்ல. அவர்களை உண்மையாகப் பார்க்கும் அளவுக்கு நீண்ட நேரம் யாரும் அவர்களைப் பார்ப்பதில்லை என்பதால் கண்ணுக்குத் தெரியாதவர்கள்.

அவர்கள் நேரமில்லாத தாய்கள், நேர அட்டவணையில்லாத உழைப்பாளிகள், பார்வையாளர்கள் இல்லாத காவலர்கள். கைதட்டலைக்

கேட்காத சமூகத்தின் ஒரு பகுதி அவர்கள். ஒருபோதும் கேட்கவும் மாட்டார்கள்.

அலாஸ்காப் பெண்கள் தங்கள் அனுபவங்களைப் பற்றிப் பேசுவதில்லை. அதனால்தான் நான் இப்போது பேசுகிறேன்.

அரிசோனா

அரிசோனா பாலைவனத்தில் ஒரு திறந்த காயம். புழுதியும், பள்ளத்தாக்குகளும், சபிக்காமல் தீர்ப்பிடும் மௌனங்களும் நிறைந்த ஒரு பரந்த வெளி. இங்கே சூரியன் கதகதப்பானது அல்ல. அது சுட்டெரிக்கிறது. இரவு குளிர்ச்சியானது அல்ல. அது பிரிக்கிறது.

அது ஓர் எல்லை மாநிலம், அங்கே ஒவ்வொரு சாலையும் ஒரு சந்தேக நபரைச் சுமக்கிறது. புலம்பெயர்ந்தவர்கள், எல்லைக் காவல் அதிகாரிகள், பூர்வகுடிப் பழங்குடிகள், முன்னாள் படைவீரர்கள், லாரி ஓட்டுநர்கள், தனியாக வாழும் பெண்கள், உடைந்த குடும்பங்கள்: எல்லோரும் மன்னிக்காத ஒரு வெப்பத்தில் ஒன்றாகக் கலந்திருக்கிறார்கள்.

நகரங்கள் நவீனமாகத் தோன்றுகின்றன, ஆனால் எல்லைக்கோட்டை விட்டு வெளியேறியதுமே உண்மையை உணர்கிறீர்கள்: அரிசோனா என்பது பாலைவனம், மக்கள்தொகைக் குறைவு, போதைப்பொருள், கலாச்சாரங்களுக்கு இடையிலான மோதல்கள், ஒருபோதும் அழியாத பூர்வகுடி வேர்கள், அடிவானமே இல்லாத ஒரு தனிமை.

பெண்கள்? இங்கே அவர்கள் புயலின் கண்ணில் வாழ்கிறார்கள்: எல்லைகளுக்கும் அடையாளத்துக்கும்

இடையே, உயிர்வாழ்தலுக்கும் பெருமைக்கும் இடையே, வன்முறைக்கும் சுதந்திரத்துக்கும் இடையே.

அரிசோனாப் பெண் எதுவாகவும் இருக்கலாம்: -
ஹோப்பி அல்லது நவாஹோ பூர்வகுடி-
மெக்சிகோவிலிருந்து புலம்பெயர்ந்தவள்- ஒரு பேய்
நகரத்தின் தனித் தாய்- எல்லைக் காவல் அதிகாரி-
காப்பகங்களில் செவிலியர்- தப்பிக்கக் கனவு காணும்
ஃபீனிக்ஸ் மாணவி.

ஆனால் ஒவ்வொரு பாத்திரத்திலும் அதே சுமை
இருக்கிறது: நிற்க முடியாமலே எதிர்த்து நிற்பது.

எல்லைக் காவல் பெண் அதிகாரி, 38 வயது

உலகின் எந்த இடத்திலும், சட்ட அமலாக்கத்துடனான
ஒரு சந்திப்பு, நீங்கள் இருக்கும் சமூகத்தின் ஒரு
சோதனையாகவே எப்போதும் இருக்கிறது.
நிலப்பரப்பிடனும், அதன் விதிகளுடனும், அதன்
வரம்புகளுடனும், அதன் பேய்களுடனும் நேருக்கு நேர்
மோதுவதாகவே நான் அதை எப்போதும்
அனுபவித்திருக்கிறேன்.

அன்று மதியம், சுதந்திரமாகவும் சுயமாகவும்
உணர்வதற்காக ஒரு காரை வாடகைக்கு
எடுத்திருந்தேன். சாலை எனக்குச் சொந்தம் என்று
நம்பியிருந்தேன். ஆனால் அமெரிக்காவில், சாலை
ஒருபோதும் உங்களுடையது அல்ல. அது உங்களுக்குக்
கடன்பட்டிருக்கிறது.

நிற்காமல் நான்கு மணி நேரம் ஓட்டினேன். பிறகு ஐந்து.
அரிசோனா பாலைவனம் மன்னிப்பதில்லை:
முடிவில்லாத பள்ளத்தாக்குகள், நடுங்க வைக்கும்
மௌனங்கள், எல்லாம் ஒரே மாதிரித் தோன்றும்
மைல்கள்.

பிறகு அதைப் பார்த்தேன். விளக்குகள் ஒளிரும் ஒரு போலீஸ் கார். நிறுத்தும்படி உத்தரவு.

ஒரு பெண் இறங்கினாள். அவளுக்குத் தெளிவான மெக்சிகோ முகச்சாயல், கூர்மையான கருப்புக் கண்கள், பின்னால் இழுத்துக் கட்டிய கருங்கூந்தல், சிவந்த உதடுகள். கருப்பு Ray-Ban கண்ணாடி, பாலைவனத்திலிருந்தே செதுக்கப்பட்டதுபோன்ற ஓர் உடல். யோசிக்காமல், அவளிடம் சொன்னேன்:

“அழகிப் போட்டியிலிருந்து தப்பி ஓடிவந்தீர்களா?”

அவள் யாரையும் தன்னைத் தொட விடவில்லை. “வேடிக்கை செய்யாதீர்கள். ஆவணங்களை எடுங்கள், இல்லையென்றால் உங்களைக் கைது செய்வேன்.”

மிகத் தெளிவானவள். அபாயகரமானவள். தொழில்முறையானவள்.

எல்லாவற்றையும் அவளிடம் கொடுத்தேன். வழக்கமான கேள்விகள்: நான் ஏன் எல்லைக்கு இவ்வளவு அருகில் இருக்கிறேன், எங்கிருந்து வருகிறேன், ஏன் பல மணி நேரமாக நேர்கோட்டில் ஓட்டிக்கொண்டிருக்கிறேன். “காளான் பறிக்கிறேன் என்று சொல்ல முடியாது,” என்று பதில் சொன்னேன். “புத்தகங்களில் கிடைக்காத உண்மையான அமெரிக்காவைப் பார்க்க விரும்புகிறேன்.” அவள் என்னைக் காரிலிருந்து இறங்க வைத்தாள். எல்லாவற்றையும் சோதித்தாள். பிறகு என்னை ஆராய்ந்தாள். “உங்களிடம் ஏன் மது இல்லை? நீங்கள் ஏன் புகைப்பதில்லை?” “நான் முன்னாள் ரக்பி வீரன். என் தீய பழக்கங்களில் ஒன்று மட்டுமே மிஞ்சியிருக்கிறது.” “உணவா?” என்றாள். “நான் விரும்புவதைச் சாப்பிட முடியாது. அதை நேசிக்க

மட்டுமே முடியும்." "நாயா?" என்று அவள் சிரித்தாள். "இல்லை." அவள் இறுகிப்போனாள். நான் அளவுக்கு மீறிப் போகிறேன் என்பதை உணர்ந்தாள். அது ஆபத்தான நிலம்: அவளிடம் அதிகாரம் இருந்தது, அதிகார பலம் இருந்தது, அனுமதி கேட்காத ஒரு குணமும் இருந்தது. "நேசிக்க மட்டுமே முடிந்ததை உங்களால் அறிய முடியுமா?" என்று அவள் கேட்டாள். "நிச்சயமாக. எல்லாம் எதிலிருந்து தொடங்கியதோ, நம்மை உருவாக்கியதோ, நம்மை உயிரோடு வைத்திருப்பதோ, நம்மை முன்னோக்கிச் சுமப்பதோ அதுதான்." "யார்?" "பெண். உங்களுக்குப் புரியவில்லையா?" அவள் பதில் சொல்லவில்லை. ஆவணங்களைத் திருப்பிக் கொடுத்தாள். "திரும்பிப் போங்கள். இது உங்கள் பாதை அல்ல." நான் கீழ்ப்படிந்தேன். அதுதான் செய்யக்கூடிய மிகப் புத்திசாலித்தனமான காரியம். பிறகு இரவு வந்தது.

இரவு பத்து மணிக்கு, என் ஹோட்டலின் லாபியில், அவள் நுழைவதைப் பார்த்தேன். சாதாரண உடை. அதே பார்வை. அதே வலிமை. தனக்கு என்ன வேண்டும் என்று சரியாகத் தெரிந்த ஒரு பெண்.

அவள் அருகில் வந்தாள். "ஒரு பானம் கிடைக்குமா?"

"இல்லை," என்று பதில் சொன்னேன். எழுந்து நின்றேன்.

அவள் என் கையைப் பிடித்தாள். "ஏன் கிளம்புகிறீர்கள்?"

அவள் கண்களைப் பார்த்து உண்மையைச் சொன்னேன்:

"ஆபத்திலிருந்து தப்பிப்பது கோழைத்தனம் அல்ல. அது பொது அறிவு."

நான் போய்விட்டேன்.

நவாஹோ பெண்

அன்று காலை, தாமதமாக எழுந்தேன். பின்னர் வளாகத்தில் ஒரு விருந்தினர் பேச்சாளராகப் பேச வேண்டியிருந்தது. என் வேலைப் பையை எடுத்துக்கொண்டு, வாகன நிறுத்துமிடத்துக்கு இறங்கி, "Campus" என்று குறிக்கப்பட்ட முதல் பேருந்தில் ஏறினேன். ஓர் எளிய, முட்டாள்தனமான, அப்பாவித் தவறு.

ஒரு மணி நேரத்துக்குப் பிறகும் எதுவும் எனக்குப் பரிச்சயமாகத் தெரியவில்லை. வேறு சாலைகள், வேறு நிலக்காட்சிகள், யாரும் இறங்கவில்லை. பிறகு பேருந்து நின்றது. பாதையின் முடிவு.

நவாஹோ காப்பகம்.

அடுத்த பேருந்து மறுநாள்தான் புறப்படும். தொலைபேசி இல்லை, தொடர்பு இல்லை, சக ஊழியர்களுக்குத் தெரிவிக்க வழி இல்லை. மறுநாள் போய்த் தவறான புரிதலை விளக்க வேண்டியிருக்கும். இது நடக்கும். வாழ்க்கை எச்சரிப்பதில்லை.

நான் காப்பகத்துக்குள் நுழைந்ததுமே, பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு திரும்பி வரும் ஓர் உறவினரைப் போல செவ்விந்தியத் தலைவர் என்னை அணைத்துக்கொண்டார். தன் மனைவியையும், மகளையும், நெருங்கிய உறவினர்களையும் அறிமுகப்படுத்தினார். என்னைச் சுற்றிக் காட்டினார்கள், குடிக்க ஏதோ கொடுத்தார்கள், சாதாரணமாகச் சொன்னார்கள்:

"இன்று மதியம் உங்களுக்காக ஒரு விருந்து வைக்கிறோம்."

அவர்கள் வேறு யாருக்காகவோ காத்திருந்தார்கள்.
நான் தற்செயலாக அங்கே வந்து சேர்ந்திருப்பேன்.
அல்லது சில நேரங்களில் விதி ஒரு தவறாக மாறுவேடம்
போட்டு வருகிறது. நான் புன்னகைத்தேன்.
ஏற்றுக்கொண்டேன். பாலைவனம் முடிவு செய்யட்டும்
என்று விட்டுவிட்டேன்.

காட்டெருமை இறைச்சி. ரத்த அடைகள்.
உருளைக்கிழங்கு, மிளகாய், வெங்காயம். கட்டுப்பாடே
இல்லாமல் பீரும் மதுவும். எங்கும் பாரம்பரிய உடைகள்.
நெருப்பு எரிந்துகொண்டிருந்தது. மெதுவான
மேளங்கள். தலைவரின் மகள் வெள்ளை இறகுடைய
ஒரு தொப்பியை எனக்கு அணிவித்தாள்.

அவள் ஓர் உண்மையான நவாஹோ. மௌனமானவள்.
கவனமுள்ளவள். எல்லாவற்றையும் பார்த்து எதுவும்
சொல்லாமல் இருக்கப் பழகியவள். மரபுக்கும்,
உழைப்புக்கும், யாரும் புகார் செய்யாத வீட்டுக்
காயங்களுக்கும், கான்கிரீட்டுக்கு அடியிலும் சாகாத
ஓர் அடையாளத்துக்கும் நடுவே வளரும் பெண்களில்
ஒருத்தி.

விருந்து இரவு வெகுநேரம் வரை நீடித்தது. ஜான் வெய்ன்
படங்களில் நான் பார்த்திருந்த காட்சிகள், ஆனால்
தலைகீழாக: அவர்கள் தாக்குபவர்கள் அல்ல. அவர்கள்
உயிர்பிழைத்தவர்கள்.

காட்டெருமைத் தோல்களின் மீது படுக்க வைத்து,
தலைவரின் கூடாரத்தில் என்னைத் தூங்க
வைத்தார்கள். உடைகள் இல்லாமல். ஒரு பழங்காலச்
சடங்கு. நான் ஏற்றுக்கொண்டேன். என்னை வரவேற்ற
ஓர் உலகத்தை எதிர்ப்பதற்காக நான் அங்கே இல்லை.
சிறிது நேரத்துக்குப் பிறகு, தலைவரின் மகள் உள்ளே

வந்தாள். அதே பாணி. வார்த்தைகள் இல்லை. இருப்பு மட்டுமே.

பிறகு தலைவரும் அவர் மனைவியும் வந்தார்கள், ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தோல்களில், ஒவ்வொருவரும் தங்கள் இடத்தில். அவர்கள் தங்கள் மகளைப் பார்த்துக்கொண்டார்கள். என்னையும் பார்த்துக்கொண்டார்கள். மகிழ்ச்சியாக. அமைதியாக. எல்லாமே அதனதன் சரியான இடத்தில் இருப்பதுபோல.

மறுநாள் காலை, ஒரு கழிப்பறையைத் தேடினேன். அவள் ஒரு நாணல் புதரையும் ஓர் ஆற்றையும் சுட்டிக்காட்டினாள்.

ஆற்றில் கழுவ முயன்றேன், ஆனால் தண்ணீர் கலங்கலாகவும் மீன்கள் நிறைந்ததாகவும் இருந்தது. நாணல்களுக்குள் போனேன். அங்கே யாரும் இல்லை என்று தோன்றியது.

நான் தவறாக நினைத்திருந்தேன்.

நான் உட்கார்ந்ததுமே, இரண்டு செவ்விந்தியர்கள் கையில் செய்தித்தாள்களுடன் வெளியே வந்தார்கள், உலகிலேயே மிகச் சாதாரணமான விஷயம் போல. பிறகு மூன்றாவது ஒருவர். பிறகு இன்னொருவர்.

ஊர் முழுவதும் அதே நாணல் புதரில்தான் மலம் கழித்துக்கொண்டிருந்தது.

நான் தனியாக இருப்பதாக நினைத்திருந்தேன்.

நாகரிகத்துக்குத் திரும்பும் பேருந்து புறப்படவிருந்தது. அதைத் தவறவிட என்னால் முடியாது.

தலைவரின் மகள் என்னைத் தடுத்தாள். அவள் கண்களில் சந்தேகம் இருந்தது. "உங்களை மீண்டும்

பார்ப்பேனா?"

என் லேப்டாப்பை அவளிடம் கொடுத்தேன். தொடர்பில் இருக்க ஒரு வழி. ஒரு வாய்ப்பு.

ஆனால் அந்தத் தொடர்பு ஒருபோதும் வரவில்லை.

ஏனென்றால் செவ்விந்தியர்களின் மௌனம் இல்லாமை அல்ல. அது வரலாறு. அது சட்டம். அது உறுதிப்படுத்தலைத் தேடாத நினைவு.

பேய் நகரத்தின் செவிலியர் - 45 வயது

என் தைராய்டு தொல்லை தரத் தொடங்கியிருந்தது. நான் சாப்பிடவில்லை, ஆனால் எடை கூடிக்கொண்டிருந்தது. வழக்கமான கதை.

மருந்தகத்தில் முயன்றேன்: மருந்துச்சீட்டு இல்லை, மருந்து இல்லை. சூப்பர் மார்க்கெட்டுகளில் முயன்றேன்: மருந்துச்சீட்டு இல்லாமல் விற்கும் வகைகள் இல்லை. எஞ்சியிருந்த ஒரே வழி மருத்துவமனை.

அங்கேதான் அவளைச் சந்தித்தேன்.

Conchita.

செவிலியர். நாற்பத்தைந்து வயது. அரிசோனாவின் கைவிடப்பட்ட பகுதிகளில் வாழ்ந்தாள், அங்கே வெப்பம் ஒரு சாபம் போலக் கனக்கிறது, இரவு அளவுக்கு மீறிய போதைமருந்து மரணங்களாலும், தொலைதூர சைரன்களாலும், காலி வீடுகளாலும் நிறைந்திருக்கிறது. பேய் நகரங்களில், மக்கள் உயிரோடு இருக்கும்போதே மறைந்துபோகிறார்கள்.

அவள் என்னைப் பார்த்தாள். ஒவ்வொரு நாளும் அவள் நம்பிக்கையிழந்தவர்களையும், போதைக்கு அடிமையானவர்களையும், காயமடைந்தவர்களையும், உடைந்த குடும்பங்களையும் பார்த்தாள். என்னைப் போன்ற ஒருவன்—ஒரு வெளிநாட்டவன், கோட் சூட்டில், பண்பானவன், தைராய்டு மருந்துக்காக மட்டுமே இங்கே வந்தவன்—அவசரப் பிரச்சினைகளின் பட்டியலில் இல்லை.

ஆனாலும் நடைமுறை தாண்ட முடியாத ஒரு தடையாக இருந்தது. ஒபாமாகேர் எல்லோருக்கும் சிகிச்சை அளித்தது, ஆம், ஆனால் அவர்கள் மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டால் மட்டுமே.

நான் மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட வேண்டியவன் அல்ல. நான் தொடர்ந்து வாழ வேண்டும், அவ்வளவுதான்.

நான் வற்புறுத்தவில்லை. அது தேவைப்படவில்லை. அருகிலுள்ள ஹோட்டலில் தங்கியிருப்பதாக மட்டும் அவளிடம் சொன்னேன். என் பெயரை அவளிடம் விட்டுச் சென்றேன்: Ferdinando. வேறு எதுவும் இல்லை.

நான் கிளம்பினேன். அன்றிரவு, நள்ளிரவு வாக்கில், ஹோட்டல் தொலைபேசி ஒலித்தது. ஒரு பெண்மணியை மேலே வர அனுமதிக்கலாமா, அல்லது நான் லாபிக்குக் கீழே வர விரும்புகிறேனா என்று வரவேற்பாளர் கேட்டார்.

கீழே போகத் தேர்ந்தெடுத்தேன்.

Conchita அங்கே இருந்தாள். சாதாரண உடையில். சீருடை இல்லாமல், பாத்திரங்கள் இல்லாமல்.

“நாம் பேசலாமா?” என்று அவள் கேட்டாள். நான் தலையசைத்தேன்.

அருகிலுள்ள ஒரு பப்புக்குப் போனோம். எதிரெதிரே உட்கார்ந்தபோது, அவள் மேசைக்குக் கீழே கையை நீட்டி ஒரு சிறிய வெள்ளை உறையை என்னிடம் கொடுத்தாள். உள்ளே, என் மருந்துகள். போதைக்கு அடிமையானவர்களுக்குப் போதைமருந்தைக் கைமாற்றுவதுபோல அவள் அவற்றைக் கைமாற்றினாள். அதே எச்சரிக்கையுடன், அதே ஆபத்துடன், அதே ரகசியத்துடன்.

அவள் ஏன் அதைச் செய்தாள் என்று எனக்குப் புரியவில்லை. நான் அவளிடம் எதுவும் கேட்டிருக்கவில்லை.

அவள் பேசியபோதுதான் புரிந்துகொண்டேன்.

“இது மருந்துக்காக அல்ல,” என்றாள். “நீங்கள் கேட்ட விதம். உங்கள் பாங்கு. உங்கள் பண்பு. உங்கள் நடை.”

அவள் என் கண்களைப் பார்த்தாள். கூச்சல்களுக்கும், அவசரநிலைகளுக்கும், வன்முறைக்கும், வறுமைக்கும் நடுவே தன் நாட்களைக் கழிக்கும் ஒரு பெண், எடுத்துக்கொள்ள விரும்பாமல் வாழ மட்டுமே விரும்புபவர்களை உடனே அடையாளம் கண்டுகொள்கிறாள்.

“நான் இதை எல்லோருக்கும் செய்வதில்லை,” என்று அவள் சேர்த்துக்கொண்டாள். அது எனக்குத் தெரியும்.

இல்லாமைகள் நிறைந்த ஒரு பாலைவனத்தின் நடுவில், கண்ணுக்குத் தெரியாத ஒரு பெண் அங்கே இருக்க முடிவு செய்திருந்தாள்.

சூசான் பணிப்பெண் - 22 வயதுப் புலம்பெயர்ந்தவள்

மதியம், எனக்கு இனிப்பாக ஏதாவது சாப்பிட ஆசையாக இருந்தது. அது பசி அல்ல, அன்பின் பற்றாக்குறை, அது எனக்குத் தெரியும். மிக எளிய மருந்து, ஓர் உணவகத்தில் உட்கார்ந்து இனிப்பான ஏதாவது ஆர்டர் செய்வது.

பணிப்பெண் உடனே வந்தாள். சிறியவள், மெலிந்தவள், உடலில் பலவீனமானவள், ஆனால் அசைவில் விரைவானவள். பாவாடை அணிந்த ஸ்பீடி கோன்சாலஸின் தங்கை போலத் தோன்றினாள்: கணுக்கால்கள் தீப்பற்றி எரிவதுபோல மேசைகளுக்கு இடையே நழுவிச் சென்றாள்.

“உனக்கு என்ன வயது?” என்று அவளிடம் கேட்டேன்.

அவள் குறிப்பேட்டைக்கூடப் பார்க்கவில்லை. என்னை முறைத்துப் பார்த்தாள்.

“உங்களுக்கு என்ன அக்கறை? சாப்பிடுங்கள், பணம் கொடுங்கள், கிளம்புங்கள். தொந்தரவு செய்தால், போலீஸைக் கூப்பிடுவேன்.”

இருபத்திரண்டு கிலோ உடல். இருபது டன் குணம். கண்ணாடி ஜாடிக்குள் சுத்தமான டைனமைட்.

உரிமையாளர் உடனே வெளியே வந்து மன்னிப்புக் கேட்டார். அவர் எல்லாவற்றையும் பார்த்திருந்தார். நான் எந்தத் தவறும் செய்யவில்லை, ஆனால் அவள் ஆராயும் வகை அல்ல: அவள் எதிர்வினையாற்றினாள்.

அவள் தன் கதையைச் சொன்னாள்.

மெக்சிகோவிலிருந்து எதுவும் இல்லாமல் வந்திருந்தாள்: பணம் இல்லை, குடும்பம் இல்லை, உறுதியான

ஆவணங்கள் இல்லை, எந்த நிச்சயமும் இல்லை.
உயிர்வாழ்வதற்காக மேசைகளில் பரிமாறினாள்,
அரிசோனா அரிதாகவே தரும் ஓர் எதிர்காலத்துக்காக
நம்பிக்கை வைத்திருந்தாள்.

அவளுக்கு அவசரம். உலகத்தின் அத்தனை அவசரமும்.
அந்த அவசரமே அவளுடைய எல்லை.

ஒரு பேனாவும் காகிதமும் கேட்டேன். ஒரு கடிதம்
எழுதினேன். காதல் கற்பனைகள் இல்லை, மாயைகள்
இல்லை: உண்மை மட்டும். மரியாதை காட்டும்
ஒருவருக்குத் தலையசைப்பதுபோலத் தலையசைத்த
உரிமையாளர் மூலம் அதை அவளுக்காக விட்டுச்
சென்றேன்.

மறுநாள் அந்த இடத்தைக் கடந்து போனேன். உள்ளே
போகவில்லை. கவனிக்க மட்டுமே விரும்பினேன்.

திடீரென்று என் பின்னால் விரைவான காலடிச் சத்தம்
கேட்டது. என் முதுகில் ஓர் அடி.

நான் திரும்பினேன்.

அது அவள்தான்.

வாடிய முகம், பதற்றமான கண்கள், மூச்சுத் திணறல்.

“எனக்கு இருபத்திரண்டு வயது,” என்றாள்.

“நீங்கள் எந்த நாசமாய்ப்போன இடத்தில்
தூங்குகிறீர்கள்? இரவு முழுவதும் உங்களைத்
தேடிக்கொண்டிருந்தேன். நீங்கள் எங்கே இருக்கிறீர்கள்
என்று போலீஸுக்குக்கூடத் தெரியவில்லை.”

நான் அவளைப் பார்த்தேன். முந்தைய இரவின் அதே
பெண், ஆனால் கவசம் இல்லாமல். பெரியவர்களை
விழுங்கும் ஓர் உலகத்தில் ஒரு குழந்தை.

அவளிடம் விடைபெற்றேன். கிளம்பினேன்.
அலட்சியத்தால் அல்ல. மரியாதையால். ஏனென்றால்
சில பலவீனங்களைத் தொடக் கூடாது: அவற்றைப்
போக விட வேண்டும்.

பின்னூரை - அரிசோனா

அரிசோனா ஒரு நிலக்காட்சி அல்ல: அது ஓர் எல்லை.
எல்லைகள் கடக்கப்படுவதில்லை. அவை
எதிர்கொள்ளப்படுகின்றன.

இந்த மாநிலத்தில், வெப்பம் வெப்பநிலை அல்ல: அது
தீர்ப்பு. பாலைவனம் வெளி அல்ல: அது தனிமை.
மக்கள் வாழ்வதில்லை, எதிர்த்து நிற்கிறார்கள்.

நான்கு பெண்களைச் சந்தித்தேன், அவர்கள்
எல்லோருக்கும் ஒரே வார்த்தை இருந்தது:
உயிர்வாழ்தல். எல்லைக் காவல் பெண் அதிகாரி,
பல்லுக்குப் பல் ஆயுதம் தாங்கியவள், ஆனால் அவள்
காவல் காக்கும் பாலைவனத்தைப் போலவே
தனிமையானவள். நவாஹோ பெண், மன்னிக்காத ஒரு
நிலத்தின், ஒருபோதும் ஆறாத ஒரு நினைவின் மகள்.
பேய் நகரங்களின் செவிலியர், யாரும் பார்க்காமல்
உயிர்களைக் குணப்படுத்தி, எதுவும்
மிஞ்சாதவர்களைக் காப்பாற்றுபவள். புலம்பெயர்ந்த
பணிப்பெண், இருபத்திரண்டு ஆண்டுகளின் கோபமும்
பலவீனமும், தன்னைவிடப் பெரிய ஓர் உலகத்துடன்
போரிடுபவள்.

நான்கு வெவ்வேறு பாதைகள். உள்ளே ஒரே
பாலைவனம்.

அரிசோனாவில், பெண்கள் எதிர்காலத்துக்காகக்
காத்திருப்பதில்லை: தங்கள் முழு பலத்துடன் அதைத்
தேடுகிறார்கள். அது கிடைக்காதபோது, தொடர்ந்து

நடக்கிறார்கள். ஏனென்றால் நிற்பது என்றால் மறைந்துபோவது.

ஆண்கள் பள்ளத்தாக்குகளைப் பார்ப்பதற்காக இந்த மாநிலத்தைக் கடக்கிறார்கள். பெண்கள் மரணத்தைத் தவிர்ப்பதற்காக அதைக் கடக்கிறார்கள். அதை மௌனமாக, யாரிடமும் எதுவும் கேட்காமல் செய்கிறார்கள்.

சிந்தனை - அரிசோனா

பாலைவனம் உங்களுக்கு ஒன்றைக் கற்றுத் தருகிறது: யாரும் தனியாக உயிர்வாழ்வதில்லை.

ஆனாலும், அரிசோனாப் பெண்கள்தான் அதைச் செய்கிறார்கள். ஒவ்வொரு நாளும். ஒவ்வொரு இரவும். மூச்சடைக்க வைக்கும் ஒரு காலநிலையிலும், உங்களால் முடியாதபோதும் வலிமையாக இருக்கச் சொல்லும் ஒரு சமூகத்திலும்.

அவர்கள் முறையிட நேரமில்லாத பெண்கள். கனவு காண நேரமில்லை. தவறு செய்ய நேரமில்லை.

நான், மீண்டும் ஒருமுறை, எப்போதும் செய்வதைச் செய்தேன்: அவர்களைச் சந்தித்தேன், கவனித்தேன், கேட்டேன், பிறகு போக விட்டேன். ஏனென்றால் பிடித்து வைத்துக்கொள்ளாமல் இருப்பதிலும் மரியாதை இருக்கிறது. புரிந்துகொள்ளப்பட வேண்டும் என்று கேட்காத, புறக்கணிக்கப்படக் கூடாது என்று மட்டுமே கேட்கும் வாழ்க்கைகள் இருக்கின்றன என்பதை அரிசோனா எனக்கு நினைவூட்டியது.

நான் அவர்களைப் புறக்கணிக்க மாட்டேன். ஒருபோதும்.

ஆர்கன்சா

ஆர்கன்சா என்பது குன்றுகள், ஆறுகள், கிறீச்சிடும் மர வீடுகள் இவற்றுக்கு இடையே செல்லும் ஒரு மெதுவான வளைவு. அது சத்தம் போடாத மாநிலம், ஏனெனில் சத்தம் தேவையற்ற கவனத்தை ஈர்க்கும். இங்கே எல்லாமே எலும்பு வரை உரிக்கப்பட்டிருக்கிறது: விவசாயக் கூலி வேலை, மறக்கப்பட்ட சுரங்கங்கள், தனித்துவிடப்பட்ட சமூகங்கள், வறுமை ஒரு கட்டம் அல்ல, ஒரு மரபுரிமையாக இருக்கும் குடியிருப்புகள்.

இது வரைபடத்துக்கு வெளியே வாழும் அமெரிக்கா. செல்வம் மேற்கில் இருக்கிறது. நவீனம் வடக்கில் இருக்கிறது. மற்றவர்கள் இங்கேயே தங்குகிறார்கள்: வேறு வழி இல்லாதவர்கள்.

மிஞ்சியிருப்பதை ஒன்றாகப் பிடித்து வைத்திருப்பவர்கள் ஆர்கன்சாவின் பெண்கள்தான்: நிலையற்ற குடும்பங்கள், இடிந்து விழும் வீடுகள், இல்லாத அல்லது அளவுக்கு மீறி வேலை செய்யும் கணவர்கள். ஆர்கன்சா பெண் சீக்கிரமே வளர்கிறாள், சீக்கிரமே திருமணம் செய்கிறாள், சீக்கிரமே முதுமை அடைகிறாள்.

அவள்: – முழுநேரத் தாய் – சான்றிதழ் இல்லாத செவிலி – தற்காலிக உளவியலாளர் – சமையல்காரி, ஓட்டுநர், கல்வியாளர் – பல்பொருள் அங்காடிகளிலும், பண்ணைகளிலும், மலிவுக் கட்டண மருத்துவமனைகளிலும் குறைந்த ஊதியத்தில் வேலை செய்பவள்.

ஆனால் அது அங்கே முடிவதில்லை. ஆர்கன்சாவுக்கு இன்னொரு முகமும் உண்டு: கடுமையானது, மறைந்திருப்பது, அதிகாரம் தந்தாலும் வாழ்க்கையைப்

பறித்துக்கொள்ளும் வேலைகளால் ஆனது. அவள் இவளம்கூட: - நாடு முழுவதின் ரகசியங்களையும் அறிந்த அஞ்சல் ஊழியர் - போனஸும் புகழும் இல்லாமல், மன அழுத்தம் மட்டுமே உள்ள உள்ளூர் நிறுவனங்களின் மேலாளர் - அஞ்சப்பட்டாலும் புறக்கணிக்கப்படும், காகிதக் கட்டுகளாலும் குறைந்த சம்பளத்தாலும் நசுக்கப்படும் வரி மற்றும் வருவாய் அதிகாரி - தண்டனையாகவோ பாதுகாப்புக்காகவோ இங்கே இடமாற்றம் செய்யப்பட்டு, மௌனத்துக்குக் கட்டாயப்படுத்தப்பட்ட FBI முகவர் - தன் பெயரைக்கூட அறியாத ஒரு சமூகத்துக்குத் தண்ணீர் உறுதிசெய்யும் குடிநீர் நிலையத் தொழில்நுட்பர் - குணமாக்கல் வாக்களிக்கப்பட்டு, களைப்பூட்டும் ஷிஃப்டுகள் தரப்படும் ஒரு மருந்து நிறுவனத்தின் தொழிலாளி நம்பிக்கை ஒரு நங்கூரம். உழைப்பு தினசரி. தனிமை வழக்கம்.

இங்கே பெண்கள் விடுதலையைத் தேடவில்லை: ஓய்வைத் தேடுகிறார்கள். பெரும்பாலும் அது கிடைப்பதில்லை.

அஞ்சல் ஊழியர் - 48 வயது

ஆர்கன்சாவில் தபால் நிலையம் ஊரின் இதயத்தில் இருக்கிறது. அது கடிதங்களும் பொட்டலங்களும் கடந்து செல்லும் இடம் மட்டுமல்ல: வம்புப் பேச்சு, காசோலைகள், புகார்கள், மோசடிகள், ஒப்புதல் வாக்குமூலங்கள் எல்லாம் அங்கே சுற்றுகின்றன.

அவள்தான் அதை மிதக்க வைக்கிறாள். அவளுக்கு எல்லோரைப் பற்றியும் எல்லாம் தெரியும். ஆனால் அவளைப் பற்றி யாருக்கும் எதுவும் தெரியாது.

எனக்கு அது என் அம்மாவின் அலுவலகத்துக்குத் திரும்பிச் சென்றது போல இருந்தது. தபால் நிலையத்தில் முப்பத்தைந்து ஆண்டுகள்; சில இயக்கங்கள் உடனே அடையாளம் தெரிகின்றன: இறுக்கமான படிநிலைகள், தேர்ந்தெடுத்த சிலர் மீது மட்டுமே வைக்கப்படும் நம்பிக்கை, கை மாறும் பணம், ஆனால் எப்போதும் கட்டுப்பாட்டில். எந்த மாதிரியான பதில் கிடைக்கும் என்று ஏற்கெனவே தெரிந்தே நான் உள்ளே சென்றேன். முன்கணிக்க முடிவது ஒரு சாதகம்.

ஒரு நகைச்சுவைதான் 48 வயதான இயக்குநர் Kriss தன் அலுவலகக் கதவைத் திறக்கக் காரணமானது. அவள் உடனே என்னை ஒரு "வெளிநாட்டு ஆலோசகர்" போல நடத்தினாள், யாரையும் நம்பாமல் பழகிப்போய், ஆனால் எல்லாவற்றையும் தனியாகச் செய்து களைத்துப்போன பெண்களுக்கே உரிய, சந்தேகம் கலந்த அந்த ஆர்வத்துடன்.

முதலில் தன்னால் என்ன செய்ய முடியும் என்று காட்டினாள். பிறகு, இன்னும் துணிச்சலாக, தனக்கு என்ன வேண்டும் என்று.

முதல் தடை கடந்ததும், பணத்தோடும் அவளுடைய அன்றாடக் கருவிகளோடும் ஏற்பட்ட தொடர்பு மீதியைக் கரைத்துவிட்டது. அவள் பேசத் தொடங்கினாள். நிர்வாகத்துடன் கடினமான உறவுகள், தடைபட்ட பதவி உயர்வுகள், மீறப்பட்ட வாக்குறுதிகள், ஓயாத சோதனைகள், பூஜ்ஜிய அங்கீகாரம்.

"எனக்கு விரைவான, பயனுள்ள தீர்வுகள் வேண்டும்," என்று அவள் சொன்னாள்.

நான் ஒரு லத்தீன் வாக்கியத்தை மட்டும் சொன்னேன், ஒரு சீண்டலாக வீசி: "Do ut des." நீங்கள் தருவதற்காக

நான் தருகிறேன்.

அவள் உடனே புரிந்துகொண்டாள்: "நீங்கள் எனக்கு உதவினால், நீங்கள் விரும்புவதையெல்லாம் தருவேன்."

மூன்று நாட்களில் நான் தலைமை நிர்வாகத்துக்கு ஒரு தொடர் கடிதங்களைத் தயாரித்தேன். அவள் அவற்றைப் படித்தாள், எதிர்க்கையொப்பமிட்டாள், அனுப்பினாள். சிறிது நேரத்திலேயே அழைப்பாணை வந்தது.

நான் ஆலோசகராக உடன் வர வேண்டும் என்று அவள் வலியுறுத்தினாள். நான் ஒப்புக்கொண்டேன். முடிவு தெளிவாக இருந்தது: - அலுவலரிலிருந்து மேலாளராக மாற்றம் - சம்பள உயர்வு - அதே பணி - மிகக் குறைவான சோதனைகள்.

அவள் மகிழ்ச்சியில் துள்ளிக்கொண்டே அலுவலகத்திலிருந்து வெளியே வந்தாள். குறைந்தது ஐந்து ஆண்டுகளாகச் சுமந்துகொண்டிருந்த ஒரு பிரச்சினை அது; ஒரே வாரத்தில் அது மறைந்துவிட்டது.

மாலையில் அவள் என்னை இரவு உணவுக்கு அழைத்துச் சென்றாள்.

அவள் நேர்த்தியாக உடுத்தி வந்தாள், அலுவலகத்தில் நான் பார்த்ததிலிருந்து வேறு மாதிரி. யாரோ அவள் தயாராக உதவியிருந்தார்கள் என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது: சக ஊழியர்கள், தோழிகள், அவளுடைய மகள். "கவனிக்கப்படாதவள்" என்பதிலிருந்து "பார்வைக்குத் தெரியும் பெண்" என்பதற்கான அந்த மாற்றத்தில் எல்லோரும் பங்கெடுத்திருந்தார்கள்.

உணவின் முடிவில் அவள் பணம் செலுத்தக் கவுண்டருக்குச் சென்றாள். செலுத்தாமலேயே திரும்பி

வந்தாள். உரிமையாளர் அவளைத் தடுத்திருந்தார்: பில் ஏற்கெனவே செலுத்தப்பட்டிருந்தது.

நான் முன்பே எச்சரித்திருந்தேன்: “அவளிடமிருந்து ஒரு காசுகூட வாங்காதீர்கள். அது என் கணக்கு.”

Kriss புன்னகைத்தாள். பிறகு கிளம்பலாம் என்றாள். “நான் உங்களை வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்கிறேன். உங்களுக்குத் தகுதியான பரிசைத் தர விரும்புகிறேன்.”

அவள் மனதில் என்ன இருந்தது என்று எனக்குத் துல்லியமாகத் தெரியும். முன்னால் போங்கள், சிறிது நேரத்தில் நான் வந்து சேர்கிறேன் என்றேன்.

நானோ விமான நிலையத்தை நோக்கிச் சென்றேன். மாநிலத்தை விட்டு வெளியேறினேன்.

மூன்று நாட்கள் கழித்து அவளிடமிருந்து ஒரு ஈமெயில் வந்தது. என் நடத்தையால் ஏமாற்றம் அடைந்ததாகவும், ஆனால் நன்றியுடன் இருப்பதாகவும் எழுதியிருந்தாள். அவளுடைய வார்த்தைகளில், “என் வாழ்க்கையை மாற்றியதற்குப் பதிலாக எதையும் விரும்பாத ஒரு சிறப்பான மனிதரை” அவள் கண்டிருந்தாள்.

வழிதவறிய FBI முகவர் – 38 வயது

வாஷிங்டனிலிருந்து வந்தவள்; பெரிய புலனாய்வுகள், கனமான கூட்டங்கள், மற்றவர்களின் வாழ்க்கையைத் தீர்மானிக்கும் ஆண்கள் நிறைந்த கண்ணாடி அறைகள் இவற்றுக்குப் பழகியவள். இப்போது ஆர்கன்சாவின் புறநகர் நிலையம் ஒன்றில் இருக்கிறாள்: மலிவான போதைப்பொருள், குடும்ப வன்முறை, பிடிவாதமான மௌனங்கள். அவளுடைய அதிகாரம் பயனற்றது. அவளுடைய தனிமை மட்டுமே உண்மை.

தூதரகத்திடம் என் திறமைகளையும் என் பலவீனங்களையும் அறிவிக்க நான் அங்கே இருந்தேன். வழக்கமான நடைமுறை. அவளுடைய அலுவலகத்துக்குள் நுழைகிறேன்: Marion, 38 வயது, கட்டாயமாக இடமாற்றம் செய்யப்பட்ட கூட்டாட்சி முகவர்.

"நாம் பெயர் சொல்லிப் பேசிக்கொள்ள வேண்டும், Nando," என்று உடனே சொன்னாள். "சொல்லுங்கள்: உங்களுக்கு ஏதாவது பலவீனம் உண்டா?"

"ஆம். பெண்கள்."

அவள் இறுகிப்போனாள். "என்ன சொல்கிறீர்கள்?"

"நான் அவர்களுக்கு உதவுகிறேன், முடிந்தால் அவர்களை நேசிக்கிறேன்... பிறகு அவர்களை விட்டுவிடுகிறேன்."

"ஏன்?" என்று கேட்டாள். "ஏனென்றால் நீங்கள் எப்போதும் அதே பற்களால் மெல்கிறீர்கள், எங்களுக்கோ இன்னும் நிறைய இருக்கின்றன. இது நடத்தை சார்ந்த விஷயம்: எல்லாவற்றையும் பிடித்து வைக்க முடியாது, எல்லாவற்றையும் தக்கவைக்க முடியாது." இப்போது அவள் தன்னைப் பகுப்பாய்வு செய்ய விரும்பினாள். "அப்படியானால் எனக்கும் செய்யுங்கள். நான் ஏன் இங்கே இடமாற்றம் செய்யப்பட்டேன் என்று சொல்லுங்கள். நீங்கள் பார்ப்பதை எனக்குக் காட்டுங்கள்."

மூன்று நிமிடங்கள். அதற்கு மேல் இல்லை. அவள் உடைந்துபோக அது போதுமானதாக இருந்தது.

அவளுடைய பிரச்சினை எளிமையானது: உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்த அவளால்

முடியவில்லை. FBI போன்ற ஒரு அமைப்பில் அது ஒரு சாபம். அது உங்களைப் பலவீனமாக்குகிறது, நம்பத்தகாதவராக்குகிறது; உங்கள் புலனாய்வுகளைப் பறித்துக்கொண்டு, எந்தச் சேதமும் செய்ய முடியாத இடத்துக்கு உங்களை அனுப்புகிறார்கள்.

நான் அவளிடம் சொன்னேன். வடிகட்டாமல்.

முதலில் மறுத்தாள். பிறகு ஒரு நொடி யோசித்தாள். அழுது வெடித்தாள். வேறு யாருக்கும் துணிவு இல்லாதபோது உண்மையைச் சொல்லும் ஒருவரைக் கட்டிப்பிடிப்பது போல என்னைக் கட்டிப்பிடித்தாள்.

பிறகு என் நிலையை உறுதிப்படுத்தும் ஆவணங்களில் கையொப்பமிட்டாள். அது ஒரு தர்க்கரீதியான செயல், ஆனால் அவளுடைய கையொப்பம் உணர்ச்சிபூர்வமானது.

வெளியே வரும் வழியில் நான் வாஷிங்டனை அழைத்தேன். இடமாற்றம் கேட்டேன்: "என்னை மயாமிக்கு மாற்றுங்கள். என்னால் இங்கே இருக்க முடியாது. அங்கே நான் சுதந்திரமாக இருப்பேன்."

ஆறு மாதங்கள் கழித்தும் Marion என்னுடன் தொடர்பில் இருந்தாள். அழைப்புகள், ஈமெயில்கள், சந்திப்புக்கான கோரிக்கைகள்.

நான் எப்போதும் அதையே சொன்னேன்: "எதிர்காலம் இல்லை. நான் ஏற்கெனவே வேறு எங்கோ இருக்கிறேன்."

அவள் கைவிடவில்லை. அவள் FBI-இல் இருந்தாள். FBI உங்களைக் குறிவைத்தால், உடனே விட்டுவிடுவதில்லை.

மருந்துத் தொழிலாளி - 55 வயது

நாடு முழுவதற்குமான மருந்துகளைத் தயாரிக்கும் ஒரு தொழிற்சாலையில் அவள் வேலை செய்கிறாள். ஒரு வலிமையான முரண்: மற்றவர்களைக் குணப்படுத்துகிறாள், தன்னை நச்சாக்கிக்கொள்கிறாள். கனமான ரசாயனங்கள், கடுமையான ஷிஃப்டுகள், பாதிப் பாதுகாப்பு மட்டுமே தரும் முகக்கவசங்கள், எதிலிருந்தும் பாதுகாக்காத சம்பளம்.

அவளுடைய பெயர் யாருக்கும் தெரியாது. அவள் கைகளின் வழியே செல்லும் மாத்திரைகளை எல்லோரும் விழுங்குகிறார்கள்.

என் நுழைவு திட்டமிட்டது அல்ல. எல்லாம் ஒரு இரவு உணவில் தொடங்கியது, Covid-க்குப் பிறகு; நான் சிரித்துக்கொண்டே சொன்னேன்: Pfizer-இன் நான்கு டோஸ்கள் போட்டுக்கொண்டேன், எல்லாம் ஒரே தொகுப்பிலிருந்து, அந்தத் தொகுப்பில் நிரந்தரப் பலன்களை உறுதிசெய்யும் ஒரு "Viagra வகை" இருந்தது என்று. ஒரு நகைச்சுவை. என்னுடைய நகைச்சுவைகளில் ஒன்று.

ஆனால் பக்கத்து மேசைகளில் யாரோ கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். செய்தி நாடு முழுவதும் பரவியது. பிறகு உலகம் முழுவதும்.

மருந்து நிறுவனம் என்னைச் சந்திக்க விரும்பியது. புரிந்துகொள்ள. சரிபார்க்க. ஏனெனில் அமெரிக்காவில் ஒரு நல்ல சமூக இரைச்சல் ஒரு பங்கின் விலையை இரட்டிப்பாக்கும்.

என்னைத் தொழிற்சாலைக்குள் அழைத்துச் சென்றார்கள். நான் நுழைந்ததும் 130 பேர் எழுந்து

நின்று கைதட்டினார்கள். என் முகம் சிவந்தது; நான் “ரகசியத்தை” வெளிப்படுத்தப் போகிறேன் என்று அவர்கள் உறுதியாக நம்பினார்கள்.

நான் உண்மையைச் சொன்னேன்: “அது ஒரு நகைச்சுவை.” அவர்கள் நம்பவில்லை.

மேலாளர்கள், நிர்வாகிகள், செயலாளர்கள் என்னைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள்: ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு விவரம், ஓர் உறுதிப்படுத்தல், தொழில்நுட்ப உண்மையின் ஒரு சாயல் வேண்டியிருந்தது.

ஆனால் என்னிடம் ஒரு சந்திப்பு கேட்டது ஒரு தொழிலாளி: 55 வயது, ரசாயனங்களால் சிதைந்த கைகள், கண்ணுக்குத் தெரியாத வேலையின் ஆண்டுகளால் வளைந்த முதுகு. அவளை என்னுடன் ஓர் அறைக்குள் அழைத்து வந்தார்கள். அவள் சோர்ந்துபோய் உள்ளே வந்தாள். வெறுமையாக. களைப்பாக.

நாங்கள் நாற்பத்தைந்து நிமிடங்கள் பேசினோம்.

தடுப்பூசிகள் பற்றி அல்ல. தொகுப்புகள் பற்றி அல்ல. அதிசய ஆற்றல்கள் பற்றி அல்ல.

நாங்கள் வாழ்க்கையைப் பற்றிப் பேசினோம். இயல்பானவை என்று கடத்தப்படும் தோல்விகளைப் பற்றி. அங்கே யாருக்கும் கனவு காணும் ஆடம்பரம் இல்லாததால் புதைக்கப்பட்ட கனவுகளைப் பற்றி.

நான் அவளிடம் ஒரே ஓர் உண்மையைச் சொன்னேன்: “கனவு காண்பது குணப்படுத்தாது, ஆனால் காப்பாற்றுகிறது. நீங்கள் தயாரிக்கும் மிக மலிவான மருந்தைவிடக் குறைவான விலைதான்.”

அவள் புன்னகையுடன் வெளியேறினாள். அவள் உலகளாவிய மாற்று மருந்தைக் கண்டுபிடித்துவிட்டது போல அவளுடைய சக ஊழியர்கள் அவளைப் பார்த்தார்கள்.

“அவர் உங்களிடம் என்ன சொன்னார்?” என்று அவளிடம் கேட்டார்கள்.

அவள் பதில் சொல்லவில்லை. நானும் ஒருபோதும் சொல்லமாட்டேன்.

அது உலகின் மிக எளிய ரகசியம்: வார்த்தைகளைச் சரியான இடத்தில் வைக்கத் தெரிந்தால், காற்றே இல்லாத இடத்தில் அவை வெளிகளைத் திறக்கின்றன.

அவளுக்கு, அன்று, மூச்சு விட்டாலே போதுமானதாக இருந்தது.

நேர்த்தியான திருடி - 30 வயது

அவள் உள்ளுணர்வால் திருடுவதில்லை. எதுவும் இல்லாமல் பிறந்தவர்களை ஆர்கன்சா மன்னிப்பதில்லை என்பதால் திருடுகிறாள்.

அவள் பண்பட்டவள், அறிவாளி, அச்சமூட்டும் அளவுக்குப் பிரகாசமானவள். அவள் ஒரு மேலாளராக, ஒரு பேராசிரியராக, ஓர் ஆலோசகராக ஆகியிருக்கலாம். மாறாக ஒரு நிழலாகிவிட்டாள்: வீடுகள், அரட்டைகள், அடையாளங்கள், வாக்குறுதிகள், தவறவிட்ட வாய்ப்புகள் இவற்றுக்கு இடையே நகர்கிறாள்.

நான் அவளை ஆன்லைனில் சந்தித்தேன். Skype-இல் ஓர் உதவிக் கோரிக்கை வந்தது, சுத்தமான ஒரு சுயவிவரம், ஒரு குறியீடு போலத் தோன்றிய பெயர்: Last A. அவளை அழகானவள் என்று சொல்வது ஓர் அவமானம்.

அழகானவள் என்பது குறைத்துச் சொல்வது. திருடி என்பது இயல்பானது. முட்டாள் என்பது சாதாரணமானது. குறையற்ற ஒப்பனையுடன் ஒரு புதிர்.

அவள் என்னிடம் உதவி கேட்டாள். நான் கொடுத்தேன்.

ஒரே ஆண்டில் அவள் \$14,000 சேகரித்திருந்தாள், எல்லாம் அவள் சொன்ன தேவைகளுக்காக. ஒருபோதும் சந்திப்பு இல்லை. ஒருபோதும் வீடியோ அழைப்பு இல்லை. ஒருபோதும் தொலைபேசி அழைப்பு இல்லை. டிஜிட்டல் கடிதங்கள் மட்டும், கவனமாக வடிவமைக்கப்பட்ட கோரிக்கைகள், உண்மையானவை போலத் தோன்றிய அவசரங்கள்.

நான் இதுவரை அனுபவித்த மிக இனிமையான மோசடி அது.

இறுதியில் அவளைத் தேடிப் போக முடிவு செய்தேன். லிட்டில் ராக். Bill, Hillary Clinton-இன் நகரம்.

அவளுடைய அம்மா Rita-வைச் சந்தித்தேன். தன் மகளை உண்மையில் அறியாத, அன்பான, குழம்பிய ஒரு பெண். என்னைப் பார்த்ததும் அவள் கலங்கவில்லை; உண்மையில், மூச்சு விடுபவரின் இயல்போடு என்னிடம் இன்னும் பணம் கேட்டாள்.

அந்தக் கணத்தில்தான் நான் உண்மையைப் பார்த்தேன்.

அவள் தனியாக இல்லை. கானாவில் உள்ள ஒரு குழுவுடன் இணைந்திருந்தாள். தன் வருமானத்தில் 55% திருப்பிக் கொடுத்தாள். தேவையின் தொழில்முறையாளர். இவ்வளவு அழுக்கான விளையாட்டில் நான் எப்படி விழுந்தேன் என்று

எல்லோரும் கேட்டார்கள். எப்படி நம்பினேன்.
செலுத்தினேன். தொடர்ந்தேன். ஏற்றுக்கொண்டேன்.

ஆனால் பதில் எளிமையானது, அது எனக்குள்
தெளிவாக இருந்தது:

உதவுவதற்காகவே படைக்கப்பட்டவர்கள் தீமையை
நினைப்பதில்லை. உலகம் வேறு விதமாகக்
காட்டும்போதும், தாங்கள் செய்யக்கூடிய நன்மையை
மட்டுமே பார்க்கிறார்கள்.

பின்னூரை - ஆர்கன்சா

ஆர்கன்சா ஒரு மாநிலம் அல்ல: அது ஒரு மெதுவான
பொறி. வறுமை, மௌனம், குறைந்தபட்ச வேலை,
அமைதியாக மங்கிப்போகும் வாழ்க்கைகள் இவற்றின்
ஒரு வலை. இங்கே நான் சந்தித்த பெண்கள் மீட்பைக்
கேட்கவில்லை. மூச்சு விட ஓர் இடத்தை மட்டுமே
கேட்டார்கள்.

நாட்டின் எல்லா ரகசியங்களின் அரசியான அஞ்சல்
ஊழியர், தன் மதிப்பை மீண்டும் பெற மட்டுமே
விரும்பினாள். உயரத்திலிருந்து விழுந்த FBI முகவர்,
குற்றத்தைவிடத் தன்னோடுதான் அதிகம்
போராடினாள். மாத்திரைகளுக்கும்
ரசாயனங்களுக்கும் இடையே கண்ணுக்குத் தெரியாத
மருந்துத் தொழிலாளி, கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத்
தன்னை நச்சாக்கிக்கொண்டு உலகைக்
காப்பாற்றினாள். நேர்த்தியான திருடி... அவள் இந்த
மாநிலத்தின் சரியான அடையாளம்: அறிவாளி,
பிரகாசமானவள், ஆனால் வாழ்க்கை தன் மீது திணித்த
பாதையைத் தேர்ந்தெடுக்கக்
கட்டாயப்படுத்தப்பட்டவள்.

ஆர்கன்சா எனக்கு ஓர் எளிய விஷயத்தைக் காட்டியது:
இங்கே பெண்கள் தங்களால் முடிந்தபடி
பிழைக்கிறார்கள். சிலர் தாக்குப்பிடிக்கிறார்கள். சிலர்
ஓடிப்போனார்கள். சிலர் நிழலுக்குள் நழுவுகிறார்கள்,
ஏனெனில் ஒளி ஒருபோதும் அங்கே இருந்ததில்லை.

அவர்கள் எல்லோரும், ஏதோ ஒரு வகையில்,
இல்லாதவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். காணாமல்
போனதால் அல்ல. யாரும் அவர்களைப் பார்க்காததால்.

சிந்தனை - ஆர்கன்சா

இந்த மாநிலத்தில் வறுமை ஒரு பொருளாதார நிலை
அல்ல என்று புரிந்துகொண்டேன். அது உணர்ச்சி,
பண்பாடு, மனம் சார்ந்த நிலை. வேறு எதற்கும் தான்
தகுதியற்றவள் என்ற ஆழமான நம்பிக்கை அது. இங்கே
பிறந்தவர்கள் எழுதப்படாத ஒரு விதியுடன் போராட
வேண்டும்.

ஆர்கன்சா பெண்ணுக்கு எதிர்காலம் இல்லை: அவள்
வெறுங்கைகளால் ஒன்றைக் கட்டுகிறாள். ஒவ்வொரு
நாளும். வாய்ப்புகளைப் பற்றிப் பேசி, பிழைப்பை
மட்டுமே பகிர்ந்தளிக்கும் ஒரு சமூகத்துக்குள்.

இங்கே நான் ஒன்றைத் தெளிவாகப் பார்த்தேன்:

பெண்கள் விழுவதில்லை.

அவர்கள் விழ விடப்படுகிறார்கள்.

உண்மையான பாவம் வறுமை அல்ல. பார்த்துவிட்டுக்
கடந்து போகிறவர்களின் அலட்சியம்தான்.

நான் கடந்து போவதில்லை. நான் பார்க்கிறேன்,
கேட்கிறேன், எழுதுகிறேன். இந்தக் கதைகளை இந்த
மண்ணிலிருந்து வெளியே கொண்டு வருகிறேன்,

ஏனெனில் நான் அப்படிச் செய்யாவிட்டால், இங்குள்ள எல்லாவற்றையும் போல அவையும் புதைந்தே கிடக்கும்: மௌனத்தில், புழுதியில், அவமானத்தில்.

கலிபோர்னியா

கலிபோர்னியா ஒரு மாநிலம் அல்ல: அது ஒரு கூட்டு மாயை.

தொலைவிலிருந்து பார்ப்பவர்களுக்கு அதன் சூரியன், பனை மரங்கள், சினிமா, தொழில்நுட்பம், கடல், அமெரிக்கக் கனவு. கீழிருந்து அதை அனுபவிப்பவர்களுக்கு அது ஓயாத ஒரு பிளவு: முழுமையான வறுமையிலிருந்து சில மீட்டர் தூரத்தில் தீவிரச் செல்வம், வயல்களில் அறுவடைக்குப் பக்கத்திலேயே உயர் தொழில்நுட்ப வேலை, மூடிய மாளிகைகள், நடைபாதையில் பிளாஸ்டிக் கூடாரங்கள். உலகம் வாய்ப்புகளைத் தேடி வந்து, முன்பே எழுதப்பட்ட படிநிலைகளைக் கண்டடையும் இடம் அது.

பெண்களுக்குக் கலிபோர்னியா ஒரு பொய்யான வாக்குறுதி: – வெளித்தோற்றச் சுதந்திரம் – அறிவிக்கப்பட்ட உரிமைகள் – பகட்டாகக் காட்டப்படும் வாய்ப்புகள்.

ஆனால் விதி எப்போதும் ஒன்றுதான்: உங்களால் ஈடுகொடுக்க முடியாவிட்டால், நீங்கள் மறைந்துவிடுகிறீர்கள்.

இங்கே இல்லாமைகள் மௌனங்கள் அல்ல: திரும்பிப் பார்க்காமல் அமைப்பு பின்னால் விட்டுச்செல்லும் உடல்கள் அவை.

சிலிக்கான் வேலியின் பெண் - 39 வயது

அவர்கள் அதை “புத்தாக்கத்தின் தலைநகரம்” என்கிறார்கள், ஆனால் சிலிக்கான் வேலி ஒரு மூடிய சமஸ்தானம்: அங்கே அதிகாரம் ஆண், வெள்ளையர் அல்லது ஆசியர், பொறியியல் அடிப்படையிலானது, பித்துப்பிடிக்கும் அளவுக்குப் போட்டி மிகுந்தது.

இங்கே பெண்கள் அதிகாரப்பூர்வமாக வரவேற்கப்படுகிறார்கள்: - பன்முகத்தன்மைத் திட்டங்கள் - நிறுவன நெறிமுறைக் குறியீடுகள் - பாலினச் சமத்துவக் குழுக்கள் - ஆண்டறிக்கைகளில் புன்னகைக்கும் புகைப்படங்கள்.

ஆனால் முக்கியமான அறைகளுக்குள் காட்சி வேறு.

அவளுக்கு இரண்டு பட்டங்கள், ஒரு முதுநிலைப் பட்டம், குறையற்ற ஆங்கிலம், உயர்ந்த தொழில்நுட்பத் திறன்கள் உண்டு. டிஜிட்டல் தயாரிப்புகள், தரவு, தளங்கள் துறையில் வேலை செய்கிறாள். உண்மையான யோசனைகளை மூன்று பேர் தீர்மானிக்கும் கூட்டங்களில் நாட்களைக் கழிக்கிறாள்: இருவர் மேசையில், ஒருவர் திரையில்.

அவளிடம் மென்திறன்கள், சமரசத் திறன்கள், பரிவு கேட்கிறார்கள். அவளுக்கு ஒருங்கிணைக்கும் பணியைத் தருகிறார்கள், கட்டளையிடும் பணியை அல்ல. அவள் இருக்க வேண்டும் என்கிறார்கள், ஆனால் கதாநாயகியாக அல்ல.

இந்த அமைப்பில் தாய்மை ஒரு நிர்வாக முரண்பாடு. சலுகைகள், விடுப்பு, ஆதரவு, கருமுட்டை உறையவைக்கும் வசதிகள், நிறுவனக் குழந்தைக் காப்பகம் எல்லாம் உண்டு—ஆனால் எப்போதும்

சொல்லப்படாத ஒரு நிபந்தனையுடன்: நீங்கள்
வேகத்தைக் குறைக்கக் கூடாது.

அவள் கருவுற்றால், ஒரு சாத்தியமான
பிரச்சினையாகப் பார்க்கப்படுகிறாள்.
கருவுறாவிட்டால், “பாவாடை அணிந்த ஆண்” என்று,
மற்ற எல்லோரையும் போல மாற்றக்கூடியவளாகப்
பார்க்கப்படுகிறாள். இரண்டிலும் அவள் ஒரு கருவி:
ஒருபோதும் கவனத்தின் மையம் அல்ல.

மாலைக் கூட்டங்கள், “அவசர” வார இறுதிகள்,
ஆசியாவுடனோ ஐரோப்பாவுடனோ நள்ளிரவு
அழைப்புகள் உங்கள் தனிப்பட்ட வாழ்க்கையைப்
பாதிப்பதில்லை என்கிறார்கள். அமைப்பு
முழுமையான இருப்பைக் கோருகிறது.

அது சரியும்போது – மனச்சோர்வு வெடிப்பு, பதற்றம்,
தூக்கமின்மை, அர்த்தத்தின் நெருக்கடி – பதில்
எப்போதும் ஒன்றுதான்: – யோகா – மனநிறைவுப்
பயிற்சி – தனியார் சிகிச்சை.

ஒருபோதும் கட்டமைப்பு மாற்றம் இல்லை. ஒருபோதும்
அதிகாரத்தின் உண்மையான மறுபகிர்வு இல்லை.

அவளுடைய இல்லாமை உடல் சார்ந்தது அல்ல: அது
குறியீட்டு ரீதியானது. ஒவ்வொரு செயல்முறையிலும்
அவள் இருக்கிறாள், ஆனால் இறுதி அங்கீகாரத்தில்
ஒருபோதும் இல்லை.

தொழில்நுட்பம் உலகுக்குப் பெண் அதிகாரமளிப்பின்
கதையாடல்களை விற்கிறது. ஆனால் ஆழத்தில்,
பெண்கள் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டிய தூண்கள் அல்ல,
கையாளப்பட வேண்டிய விதிவிலக்குகளாகவே
இருக்கிறார்கள்.

சென்ட்ரல் வேலியின் புலம்பெயர்ந்தவள் - 28 வயது

சென்ட்ரல் வேலி என்பது சுற்றுலாப் பயணிகள் பார்க்காத, திரைப்படங்கள் படம்பிடிக்காத கலிபோர்னியாவின் ஒரு பகுதி.

நாட்டின் பாதிக்கு உணவளிக்கும் விவசாயத் தாழ்வாரம் அது: - பழத் தோட்டங்கள் - காய்கறிகள் - பாதாம் - திராட்சைத் தோட்டங்கள் - பதப்படுத்தும் தொழில்கள்.

இந்த நிலப்பரப்பில் புலம்பெயர்ந்த பெண்தான் சங்கிலியின் கண்ணுக்குத் தெரியாத உந்துசக்தி. அவர்கள் மெக்சிகோவிலிருந்து, மத்திய அமெரிக்காவிலிருந்து, உண்மையான மாற்று இல்லாத ஏழைச் சமூகங்களிலிருந்து வருகிறார்கள். பலருக்கு ஆவணங்களே இல்லை, மற்றவர்களுக்கு உறுதியற்ற ஆவணங்கள்; எல்லோரும் ஒரே நிலையைப் பகிர்கிறார்கள்: அவர்கள் இருப்பு பிரச்சினை உண்டாக்காமல் இருப்பதைப் பொறுத்தது.

அவள் வயல்களிலும், பசுமைக் குடில்களிலும், பொதியிடும் தொழிற்சாலைகளிலும் வேலை செய்கிறாள். களைப்பூட்டும் ஷிஃப்டுகள், வளைந்த முதுகு, கடும் வெப்பம், காற்றில் பூச்சிக்கொல்லிகள், நுட்பமான, ஓயாத கண்காணிப்பு. குறைவாகப் பேசுகிறாள், நிறையப் பார்க்கிறாள், எல்லாவற்றையும் கேட்கிறாள்.

ஊதியம் குறைவு, பெரும்பாலும் உண்மையான குறைந்தபட்சத்துக்கும் கீழே. கூடுதல் நேர வேலை எப்போதும் பதிவு செய்யப்படுவதில்லை. நோய்

விடுப்புக்கு இடமில்லை: வேலைக்கு வராதவர்கள் மாற்றப்படுகிறார்கள்.

வன்முறை பரவலாக இருக்கிறது, ஆனால் பெரும்பாலும் பதிவாவதில்லை: - பணியிடத் துன்புறுத்தல் - பாலியல் மிரட்டல் - வேலை இழப்பு அச்சுறுத்தல் - அதிகாரிகளிடம் புகார் செய்வதாக அச்சுறுத்தல்.

புகார் செய்வது என்றால் எல்லாவற்றையும் இழக்கும் அபாயம். மௌனமாக இருப்பது என்றால் குழந்தைகளுக்காக ஏதாவது வீட்டுக்குக் கொண்டுபோவதைத் தொடர்வது.

அவளுடைய இல்லாமை நிறுவன ரீதியானது: பொதுப் புள்ளிவிவரங்களில் அவள் இல்லை, அவளுக்குப் பிரதிநிதித்துவம் இல்லை, விவசாயம் தீர்மானிக்கப்படும் விவாதங்களில் அவள் பங்கேற்பதில்லை, சூழலியல் மாற்றம் அல்லது நிலைத்த விநியோகச் சங்கிலிகள் விவாதிக்கப்படும்போது அவளிடம் கருத்துக் கேட்கப்படுவதில்லை.

அதிகாரப்பூர்வக் கதையாடலில் ஓர் இடத்துக்கு உரிமை இல்லாமலேயே ஒரு முழு நாட்டின் உணவைத் தாங்கிப் பிடிக்கும் பெண் அவள்.

கலிபோர்னியா தன்னைச் சுற்றுச்சூழல், ஆரோக்கியம், எதிர்காலம் பற்றி அக்கறை கொண்ட "பசுமை" மாநிலமாக விற்கிறது. ஆனால் அதன் விவசாய இதயத்தின் வயல்களில், எந்த முழக்கத்தையும் பொய்யாக்கும் நிலைமைகளில் பெண்கள் வேலை செய்கிறார்கள்.

பிம்பத் தொழில்துறையின் பெண் - 32 வயது

ஹாலிவுட், தொலைக்காட்சி ஸ்டுடியோக்கள், டிஜிட்டல் தளங்கள், முகமைகள், விளம்பரம், சமூக ஊடகங்கள். கலிபோர்னியா பிம்பத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஓர் உலகப் பொருளாதாரத்தைக் கட்டியெழுப்பியிருக்கிறது. இந்த இயந்திரத்தின் மையத்தில் ஒரு மேற்பரப்பாகப் பயன்படுத்தப்படும் பெண்.

நடிகை, துணை நடிகை, மாடல், இன்ஃப்ளூயன்சர், பின்னணி உருவம். அவளைப் பற்றிய முதன்மைக் கணக்கு அறம் சார்ந்தது அல்ல, பண்பாடு சார்ந்தது அல்ல, தொழில் சார்ந்தது அல்ல: அழகியல் சார்ந்தது.

“பெண் பாத்திரங்களுக்கு” குறிப்பிட்ட வகைகள் உண்டு: - விளம்பரங்களுக்கு இளம் பெண் - குடும்ப விளம்பரங்களுக்கு “சாதாரண” பெண் - சில இலக்குகளுக்கு மிகை-பாலியல்மயமாக்கப்பட்ட உடல் - மற்றவர்களுக்கு ஆறுதல் தரும் உருவம்.

நடிகர் தேர்வு வெறும் தேர்வு அல்ல: அது ஒரு பண்பாட்டு வடிவாக்கம். யாரைக் காட்டலாம், யாரை விற்கலாம், யாரை நிராகரிக்கலாம் என்று அது தீர்மானிக்கிறது.

வெளிப்படையான, மறைமுகமான கோரிக்கைகள் எப்போதும் ஒன்றுதான்: - ஒரு குறிப்பிட்ட எடைக்குள் இருப்பது - ஒப்பனை, திருத்தங்கள், மாற்றங்களை ஏற்பது - ஒரே அச்ச வார்ப்பான திரைக்கதைகளுக்குத் தகவமைவது - பணம் தருபவர்களை மறுக்காமல் இருப்பது.

சில காட்சிகளையோ சூழல்களையோ மறுக்க முயல்பவர் “கடினமானவர்” என்று கருதப்படுகிறார். துஷ்பிரயோகம் அல்லது மிரட்டல் பற்றிப் புகார்

செய்பவர்கள் தனிமைப்படுத்தப்படுகிறார்கள்,
முத்திரை குத்தப்படுகிறார்கள், பெரும்பாலும்
மௌனத்தால் மாற்றப்படுகிறார்கள்.

பெரிய உலகளாவிய விளம்பர இயக்கங்கள் உடல்
நேர்மறை, மரியாதை, அதிகாரமளிப்பு, உள்ளடக்கம்
பற்றிப் பேசுகின்றன. ஆனால் அலுவலக
நடைவழிகளிலும், நடிகர் தேர்வுகளிலும், தயாரிப்புக்
கூட்டங்களிலும் உண்மையான அளவுகோல்கள்
பழமையானவையாக, அற்பமானவையாக,
வன்முறையானவையாகவே இருக்கின்றன.

இங்கே பெண் ஒரு பிம்பமாக மிகையாகத் தெரிகிறாள்,
சுதந்திரமான ஒரு மனிதராகக் கண்ணுக்குத்
தெரியாமல் இருக்கிறாள்.

அவளுடைய இல்லாமை உளவியல் ரீதியானது: அவள்
தன்னிடமிருந்தே துண்டிக்கப்பட்டிருக்கிறாள், ஒரு
பிராண்டாக மாற்றப்பட்டிருக்கிறாள், தன் மதிப்பை
எண்களில் அளக்கக் கட்டாயப்படுத்தப்படுகிறாள்:
பார்வைகள், லைக்குகள், பின்தொடர்பவர்கள், ஈடுபாடு.

விளம்பரப் பலகையில் அச்சிடப்பட்ட ஒவ்வொரு
குறையற்ற முகத்துக்குப் பின்னாலும், தன்
சித்தரிப்பின் மீது பெரும்பாலும் கிட்டத்தட்ட எந்தக்
கட்டுப்பாடும் இல்லாத ஒரு மனிதர் இருக்கிறார்.

வீடற்ற பெண் - 50 வயது

அமெரிக்காவில் வீடற்றவர்களின் மிகப் பெரிய
எண்ணிக்கைகளில் ஒன்றும் கலிபோர்னியாவில்தான்
இருக்கிறது.

மேம்பாலங்களுக்குக் கீழே கூடாரங்கள்,
கால்வாய்களின் ஓரமாகத் தற்காலிக முகாம்கள்,

கார்களில், பழுதடைந்த வாகன வீடுகளில்,
குடியிருப்புத் தாழ்வாரங்களாக மாறிய
நடைபாதைகளில் வாழும் மக்கள். லாஸ் ஏஞ்சலஸ்,
சான் பிரான்சிஸ்கோ, ஓக்லாந்து, சான் டியேகோ:
வறுமை எங்கும் இருக்கிறது, கண்ணுக்குத் தெரிகிறது,
புறக்கணிக்கப்படுகிறது.

வீடற்ற பெண் இரட்டிப்பாக வெளிப்பட்டு நிற்கிறாள்: –
ஏழைப் பெண்ணாக – பாதுகாப்பற்ற பெண் உடலாக.

பெரும்பாலும் அவளுக்கு இப்படி ஒரு வரலாறு
இருக்கிறது: – கட்டுப்படியாகாத வாடகைகள் – இழந்த
வேலைகள் – அழிவுகரமான பிரிவுகள் – குடும்ப
வன்முறை – சிகிச்சை பெறாத உடல்நலப்
பிரச்சினைகள் – மயக்க மருந்தாகப்
பயன்படுத்தப்படும் போதைப் பழக்கங்கள்.

இரவு ஒருபோதும் ஓய்வு அல்ல: அது தற்காப்பு. சில
பொருட்களைக் காப்பது, ஒரு தூக்கப் பை, ஒரு பை, ஓர்
ஆவணம், ஒரு நினைவு. சமூக சேவைகள்
இருக்கின்றன, ஆனால் அவை: – மெதுவானவை –
போதாதவை – அதிகாரத்துவமானவை – சில
நேரங்களில் அவமானப்படுத்துபவை.

வீடற்ற பெண்கள் துல்லியமான
புள்ளிவிவரங்களிலிருந்து தப்புகிறார்கள்:
தாக்குதல்களைத் தவிர்க்க இடம் மாறுபவர்கள்,
பயத்தால் காப்பகங்களுக்குப் போகாதவர்கள்,
குழந்தைகள் தங்களிடமிருந்து பறிக்கப்படுவார்கள்
என்ற அச்சத்தால் அவர்களை சேவைகளுக்கு
அழைத்துச் செல்லாதவர்கள் அவர்கள்தான்.

அவளுடைய இல்லாமை அறம் சார்ந்தது: சமூகம்
அவளைப் பார்க்கிறது, ஆனால் தன்னில் ஒரு பகுதியாக

அங்கீகரிப்பதில்லை. அவள் ஒரு பிரச்சினையாக விவரிக்கப்படுகிறாள், அரசியல், பொருளாதாரத் தேர்வுகளின் விளைவாக ஒருபோதும் அல்ல.

டிஜிட்டல் உள்ளடக்கம், புத்தாக்கம், நிலைத்த எதிர்காலம் பற்றிப் பேசும் கலிபோர்னியா, பொது நீரூற்றுகளில் தலைமுடியைக் கழுவும், வாகன நிறுத்துமிடத்தில் உடை மாற்றும், இலவச உணவுக் கூடத்தின் தயவால் சாப்பிடும் பெண்களுடன் சேர்ந்தே வாழ்கிறது.

அவர்களில் யாரும் "தீவிர நிகழ்வுகள்" அல்ல. வாழ்க்கைச் செலவைச் சமாளிக்க முடியாதவர்களின் வீழ்ச்சியைத் தவிர்க்க முடியாதது என்று ஏற்றுக்கொள்ளும் ஒரு மாதிரியின் இயல்பான விளைவு அவர்கள்.

பின்னூரை - கலிபோர்னியா

கலிபோர்னியா உலகின் காட்சிப் பெட்டகம், அதே நேரத்தில் அதன் பின்னறை.

வெளியிலிருந்து அது காட்சிப்படுத்துவது: - தொழில்நுட்பம்- சினிமா- இசை- பல்கலைக்கழகம்- புத்தாக்கம்

உள்ளே அது மறைப்பது: - விவசாயச் சுரண்டல் - வீட்டுமனை ஏற்றத்தாழ்வுகள் - தீவிரமான நிலையின்மை - போதைப் பழக்கங்கள் - கட்டமைப்பு ரீதியான வீடின்மை. இங்கே பெண்கள் இல்லாதது அவர்கள் குறைவாக இருப்பதால் அல்ல. பிம்பங்களின் தெவிட்டலால் அவர்கள் இல்லாமல் போகிறார்கள்.

ஓர் இடம் பெண் உடல்களை எங்கும் இடைவிடாமல் காட்டும்போது— திரைகள், விளம்பரப் பலகைகள்,

வீடியோக்கள், விளம்பரங்கள், சமூக ஊடக ஓட்டங்கள்—
பெண்கள் மையத்தில் இருப்பதாக உலகுக்கு ஒரு
மாயையைத் தருகிறது.

உண்மையில்: – தொழில்நுட்பத்தில் வேலை செய்யும்
பெண் குறைவாகவே ஆள்கிறாள் – வயல்களில்
புலம்பெயர்ந்தவள் செவிமடுக்கப்படுவதில்லை –
பிம்பத் தொழில்முறையாளர் முன்தயாரிக்கப்பட்ட
பாத்திரங்களுக்குள் அழுத்தப்படுகிறாள் – வீடற்ற
பெண் பார்வையாலேயே தவிர்க்கப்படுகிறாள்.

இல்லாமை என்பது வெறுமை மட்டுமல்ல என்று
கலிபோர்னியா நிரூபிக்கிறது: அது உண்மையான
அதிகாரம் இல்லாத மிகைப் பிரதிநிதித்துவமாகவும்
இருக்கலாம்.

பெண்கள் எங்கும் தோன்றினாலும், உலகம் கற்பனை
செய்வதைவிட மிகக் குறைவாகவே
அங்கீகரிக்கப்படும் மாநிலம் அது.

சிந்தனை – கலிபோர்னியா

அலாஸ்காவில் இல்லாமை என்பது உறைபனி.
அலபாமாவில் அது வரலாறு. அரிசோனாவில் அது
எல்லையில் இருக்கிறது. கலிபோர்னியாவில் அது
ஒப்பனை.

இங்கே பெண்களின் இல்லாமை இவற்றால்
மறைக்கப்படுகிறது: – முற்போக்கு முடிக்கங்கள் –
சரியான விளம்பர இயக்கங்கள் – சமத்துவம் பற்றிய
மாநாடுகள் – ஊக்கமூட்டும் கதைசொல்லல்.

நாம் “உள்ளடக்கம்” பற்றிப் பேசுகிறோம், ஆனால்
உண்மையான உள்ளடக்கம் மூன்று உறுதியான
அளவுகோல்களால் அளக்கப்படுகிறது: – யார்

தீர்மானிக்கிறார்கள் – யாருக்கு அதிகம் சம்பளம் கிடைக்கிறது – யாரால் இல்லை என்று சொல்ல முடிகிறது.

இந்த மூன்று அம்சங்களிலும், கலிபோர்னியப் பெண்கள் – எல்லாச் சமூக வர்க்கங்களிலும் – மிக அடிக்கடி பின்தங்கவிடப்படுகிறார்கள்:

– மேலாளர், முழு அதிகாரம் கேட்காத வரை சகித்துக்கொள்ளப்படுகிறாள் – புலம்பெயர்ந்தவள், எதிர்ப்புத் தெரிவிக்காமல் கடின உழைப்பைத் தாங்கும் வரை விடப்படுகிறாள் – பிம்பத் தொழில்முறையாளர், இலக்குக்குப் பொருந்தும் வரை பயன்படுத்தப்படுகிறாள் – வீடற்ற பெண், போக்குவரத்துக்கோ ஒழுங்குக்கோ இடையூறு செய்யாத வரை புறக்கணிக்கப்படுகிறாள்

எதிர்காலத்தைப் புரிந்துகொள்ள உலகம் கலிபோர்னியாவைப் பார்க்கிறது. ஆனால் அதை மிதக்க வைக்கும் பெண்களை உண்மையிலேயே பார்த்தால், ஓர் எளிய உண்மையைக் கண்டடையும்:

தன்னைத் தாங்கிப் பிடிப்பவர்களின்

இல்லாமையை இயல்பாக்கும் இடத்தில் எதிர்காலம் இல்லை.

அதனால்தான் கலிபோர்னியா இந்தத் தொகுதியில் இடம்பெறுகிறது. ஒரு தொன்மமாக அல்ல, ஓர் அஞ்சல் அட்டையாக அல்ல, ஓர் எதிரியாக அல்ல. ஒரு சான்றாக.

உலகின் கற்பனைத் தலைநகரங்களில் ஒன்று, அங்கே பார்க்க மிகக் கடினமானது எப்போதும் ஒன்றாகவே இருக்கிறது: ஒருபோதும் திரையில் இடம்பெறாத பெண்களின் உண்மையான வாழ்க்கைகள்.

கொலராடோ

கொலராடோ எளிமையானது போல நடிக்கும் ஒரு மாநிலம், ஆனால் அப்படி இல்லை. அது இரண்டு எல்லைகளுக்கு இடையே வாழும் அமெரிக்கா:

– பாதுகாப்பு போலத் தோன்றும் மலைகள் – சமூக ஆய்வுக்கூடங்களாகச் செயல்படும் நகரங்கள்

அது சுத்தமான, ஒழுங்கான, மேலோட்டமாக முற்போக்கான ஒரு பகுதி, ஆனால் கண்கூடான, தெளிவான முரண்பாடுகளுடன்: தாங்க முடியாத அளவுக்கு உயர்ந்த வாழ்க்கைச் செலவு, கண்ணுக்குத் தெரியாத பிரிவினை, தொழில்நுட்ப வேலை, வாயில் மூடிய குடியிருப்புகள், அமைதியான சமூகத் தனிமை.

இங்கே பெண்கள் வெளிப்படையான வன்முறையால் மறைவதில்லை. அளவுக்கு மீறிய ஒழுங்கால், பண்பாட்டு அழுத்தத்தால், மூச்சுத் திணறவைக்கும் சமூக எதிர்பார்ப்புகளால் மறைகிறார்கள்.

கொலராடோ நிறையக் கேட்டு, குறைவாகத் திருப்பித் தரும் மாநிலம். அங்கே வாழும் பெண்கள் ஒரு கடினமான சமநிலையைக் காக்கிறார்கள்:

– தொழில்நுட்ப, மன உழைப்பு – முழுமையான இருப்பைக் கோரும் குடும்பங்கள் – கவனித்து மதிப்பிடும் சமூகங்கள் – இடமில்லாத மனநலம் – “வாழ்க்கைத் தரம்” என்ற வேடத்தில் புவியியல் தனிமை.

யாரோ தள்ளுவதால் நீங்கள் விழாத மாநிலம் அது. நீங்கள் நழுவுவதை யாரும் பார்க்காததால் விழுகிறீர்கள்.

டென்வர் பெண் - 35 வயது

டென்வர் நவீனமானது, செயல்திறன் மிக்கது, சுத்தமானது. எல்லோரும் தொழில்நுட்பம், ஸ்டார்ட்அப்புகள், வாழ்க்கைத் தரம் பற்றிப் பேசுகிறார்கள். ஆனால் நடைமுறையில், அது பெண்களிடம் நிறையக் கோரி, மிக மிகக் குறைவாகத் திருப்பித் தரும் நகரம்.

அவள் ஒரு தொழில்முறையாளர்: - பட்டங்கள் - தொழில்நுட்பத் திறன்கள் - நிலையான வேலை - நடுத்தர-உயர் சம்பளம்.

எல்லாம் குறையற்றது, காகிதத்தில்.

அவள் ஓயாத அழுத்தத்தில் வாழ்கிறாள்: செயல்திறன், இலக்குகள், கூட்டங்கள், திட்ட மேலாண்மை, ஒவ்வொரு வாரமும் அளக்கக்கூடிய முடிவுகள்.

நிறுவனங்கள் வேலை-வாழ்க்கைச் சமநிலை பற்றிப் பேசுகின்றன. ஆனால் இடைவிடாத இருப்பைக் கோருகின்றன.

அவளுக்கு ஒரு விலையுயர்ந்த அடுக்ககம், நிரம்பிய கால அட்டவணை, நுணுக்கமாக ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட வாழ்க்கை உண்டு. அவள் வறுமையால் விழவில்லை: களைப்பால் விழுகிறாள்.

அவளுடைய இல்லாமை மனம் சார்ந்தது. எப்போதும் வேலை செய்கிறாள், எப்போதும் சிந்திக்கிறாள், எல்லாவற்றையும் ஒன்றாகப் பிடித்து வைக்கிறாள்— ஏதோ ஒன்று உடையும் வரை. அது உடையும்போது, மௌனமாக உடைகிறது.

மலைப்பகுதி ஆசிரியை - 42 வயது

டென்வருக்கும் போல்டருக்கும் வெளியே கொலராடோ முகம் மாறுகிறது. மலைகள், சிறிய சமூகங்கள், குளிர்காலத்தில் சிலரே தங்கும், கோடையில் சுற்றுலாப் பயணிகள் புகைப்படம் எடுக்கக் குவியும் ஊர்கள்.

இங்கே ஆசிரியைதான் அந்தப் பகுதியின் தூண்: - கற்பிக்கிறாள் - வழிகாட்டுகிறாள் - உடன் செல்கிறாள் - எல்லோரையும் அறிந்திருக்கிறாள் - உளவியல் ஆதரவாக இருக்கிறாள் - குழந்தைகளுக்கு விரிந்த குடும்பமாக இருக்கிறாள்.

அவள் பனி, தனித்த சாலைகள், சிறிய பள்ளிகள் இவற்றுக்கு இடையே வாழ்கிறாள். அவளுடைய வேலைச்சுமை பெரியது, சம்பளம் குறைவு.

அவளுடைய இல்லாமை நிறுவன ரீதியானது: அவள் சமூகத்தைத் தாங்குகிறாள், ஆனால் அரசியல் முடிவுகளில் ஒருபோதும் பங்கேற்பதில்லை. அங்கீகரிக்கப்படாமலேயே ஒரு முழு ஊரையும் மிதக்க வைக்க உழைக்கும் பெண் அவள்.

பூர்வகுடி ஒதுக்கீட்டுப் பகுதிகளின் பெண் - 30 வயது

கொலராடோவின் "கண்ணுக்குத் தெரியாத" பகுதி அதன் ஒதுக்கீட்டுப் பகுதிகள். நவீனத்தைவிட வரலாறு கனமாக அழுத்தும் இடங்கள்.

பூர்வகுடிப் பெண்கள் மூன்று அடுக்கு ஒடுக்குமுறையை அனுபவிக்கிறார்கள்: - கட்டமைப்பு ரீதியான வறுமை - உள்ளிருக்கும் ஆணாதிக்கப் பண்பாடு - வெளியிலிருந்து நிறுவனங்களின் கைவிடல்.

அவள் பெரும்பாலும் சமூகத் திட்டங்களிலும், பழங்குடிப் பள்ளிகளிலும், அடிப்படை வசதிகள் மட்டுமே உள்ள சுகாதார மையங்களிலும் வேலை செய்கிறாள். போதைப் பழக்கம், மனச்சோர்வு, குடும்ப வன்முறை, முற்றிலும் தனிமைப்படுத்தும் புவியியல் தூரம் இவற்றுடன் போராடுகிறாள்.

அவளுடைய இல்லாமை பண்பாட்டு ரீதியானது: நவீனக் கொலராடோ அவளைத் தன் அடையாளத்தின் பகுதியாகக் கருதுவதில்லை, அவளுடைய சமூகமும் தன்னைப் புதிதாக உருவாக்கிக்கொள்ளும் அவளுடைய உரிமையை எப்போதும் அங்கீகரிப்பதில்லை. உலகம் புறக்கணிக்கும்போது ஒரு முழு மக்களையும் தாங்கும் பெண் அவள்.

பனிச்சறுக்கு உல்லாச மையத்தின் பெண் - 27 வயது

ஆஸ்பென், வெயில், பிரெக்கன்ரிட்ஜ், டெல்லுரைடு. ஆடம்பரம், பணம், குளிர்கால விளையாட்டுகள், பருவகாலப் பொருளாதாரம்.

இங்கே வேலை செய்யும் பெண் - பணிப்பெண், பார் பணியாளர், இயந்திர இயக்குநர், வரவேற்பாளர், பயிற்றுநர் - இரட்டை உலகில் வாழ்கிறாள்:

- மிக மிகப் பணக்காரர் சுற்றுலாப் பயணிகள் - எல்லாவற்றையும் தாங்கிப் பிடிக்கும் தொழிலாளர்கள்

அவள் நிலையான நேரமின்றி, குறைந்த ஊதியத்தில், பெரும்பாலும் நிலையற்ற முறையில் வேலை செய்கிறாள். வாடகையைச் சமாளிக்க மற்ற தொழிலாளர்களுடன் சின்னஞ்சிறு அறைகளைப் பகிர்ந்துகொள்கிறாள்.

அவளைச் சுற்றிலும் செல்வம், ஆனாலும் அவள் தனிமையில் இருக்கிறாள். திமிரான சுற்றுலாப் பயணிகள், பருவகால மேலாளர்கள், ஓயாத கோரிக்கைகள் இவற்றைச் சமாளிக்க வேண்டும்.

அவளுடைய இல்லாமை பொருளாதார ரீதியானது: எல்லோருக்கும் செல்வத்தை உருவாக்குகிறாள், ஆனால் ஏழையாகவே இருக்கிறாள்.

பின்னூரை – கொலராடோ

கொலராடோ குறையற்றது போலத் தோன்றும் மாநிலம், ஆனால் அப்படி இல்லை. அது ஒழுங்கானது, செல்வமிக்கது, நவீனமானது, சமூக ரீதியாகச் சமநிலையானது—காகிதத்தில். ஆனால் அதன் பெண்கள் மூன்று பிளவுக் கோடுகளின் மேல் வாழ்கிறார்கள்:

– மன அழுத்தம் – நிலப்பரப்புத் தனிமை –
நிறுவனங்களின் இல்லாமை

ஊழல் சர்ச்சைகள் இல்லை, பெரும் வன்முறைச் செயல்கள் இல்லை, குழப்பம் இல்லை. துல்லியமாக இந்தக் காரணத்தால்தான், அவர்களுடைய இல்லாமை இன்னும் கனமானது.

இங்கே பெண்கள் யாரோ தள்ளுவதால் விழுவதில்லை. அவர்களால் தாக்குப்பிடிக்க முடியும் என்று எல்லோரும் நினைப்பதால் விழுகிறார்கள்.

சிந்தனை – கொலராடோ

கொலராடோ பெண்களின் பலம் சத்தம் போடாமல் இருப்பது. செய்தியாகாமல் இருப்பது.

அது நுட்பமான, நவீனமான, அறிவார்ந்த ஓர் இல்லாமை. அடையாளம் காண்பது கடினம், புறக்கணிப்பது எளிது.

கொலராடோ ஓர் எளிய விஷயத்தைக் கற்பிக்கிறது: இல்லாமை என்பது வறுமை, வன்முறை, குளிர், அடைபட்டிருத்தல் மட்டுமல்ல. அது ஒழுங்காகவும் இருக்கலாம். நல்வாழ்வாகவும் இருக்கலாம். எதிர்பார்ப்பாகவும் இருக்கலாம்.

ஒரு பெண் குழப்பத்தால் அல்ல, “எல்லாம் நன்றாகவே நடக்கிறது” என்பதால் மூழ்கடிக்கப்படும்போது, பிரச்சினை கண்ணுக்குத் தெரிவதில்லை – ஆனால் அது உண்மையானது.

அதனால்தான் கொலராடோவும் இங்கே இருக்கிறது: பெண்களின் இல்லாமைக்கு ஒரே முகம் இல்லை என்பதை நினைவூட்ட. அதற்கு ஐம்பது முகங்கள். ஒவ்வொரு மாநிலத்துக்கும் ஒன்று.

கனெக்டிகட்

கனெக்டிகட் பலர் கற்பனை செய்யும், ஆனால் சிலரே உண்மையில் அறிந்த மாநிலம். வெளியிலிருந்து அது நேர்த்தியானது: குறையற்ற ஊர்கள், சுத்தமான புறநகர்கள், சிறந்த பள்ளிகள், விலையுயர்ந்த பெட்ரோல், ஒழுங்கான நடைபாதைகள், குறையற்ற பல்வெளிகளுடன் வீடுகள். அது அமெரிக்காவின் “உயர்” பக்கம், ஒருபோதும் குரலை உயர்த்தாத, ஒழுங்கமைக்கும், ஆளும், நிர்வகிக்கும் பக்கம்.

இங்கே எல்லாம் சமநிலையில் இருப்பது போலத் தோன்றுகிறது, ஆனால் இந்தச் சமநிலை இயல்பானது அல்ல: அது ஓயாத அழுத்தம், கண்ணியத்தையும்,

தோற்றத்தையும், எதிர்பார்ப்பையும் இடைவிடாமல் பராமரிப்பது.

கனெக்டிகட் உங்களை ஜொலிக்கச் சொல்லவில்லை. ஒருபோதும் தவறு செய்யாமல் இருக்கச் சொல்கிறது.

மூன்று விஷயங்கள் உண்மையாக இருந்தால் மட்டுமே ஒருவர் நன்றாக வாழக்கூடிய மாநிலம் அது: – சமூகப் போட்டி – உணர்ச்சிக் கட்டுப்பாடு – சமூகங்களின் மௌனமான மதிப்பீடு

இங்கே பெண்கள் வறுமையாலோ வெளிப்படையான வன்முறையாலோ மறைவதில்லை. கட்டாயத் தகவமைவால் மறைகிறார்கள். ஒரு நாகரிகமான மறைவு: கூச்சல் இல்லாமல், சர்ச்சை இல்லாமல், செய்தி இல்லாமல்.

அது ஒரு நுட்பமான இல்லாமை, ஆனாலும் இல்லாமைதான்.

காப்பீட்டு அலுவலகப் பெண்மணி – 40 வயது

கனெக்டிகட் அமெரிக்காவின் காப்பீட்டுத் தலைநகரம். ஹார்ட்ஃபோர்டு அதை எங்கும் அறிவிக்கிறது: "Insurance Capital of the World."

அந்த முழக்கங்களுக்குப் பின்னால் முடிவில்லாத திரைகளுக்கு முன் அமர்ந்திருக்கும் ஆயிரக்கணக்கான பெண்கள்: – புகார்கள் – பாலிசிகள் – இடர் வழிமுறைகள் – டிஜிட்டல் காகிதப் பணிகள் – நடைமுறைகள் – அளவீடுகள்.

அவர்களுடைய வேலை துல்லியமானது, தொழில்நுட்பமானது, நுணுக்கமாக நிர்வகிக்கப்படுவது. ஒவ்வொரு தவறும் நிறுவனத்துக்குப் பணமும் அவர்களுக்கு நேரமும்

செலவாகிறது. ஒவ்வொரு முடிவும் நியாயப்படுத்தப்பட வேண்டும், ஆவணப்படுத்தப்பட வேண்டும், ஒப்புதல் பெற வேண்டும், உறுதிசெய்யப்பட வேண்டும்.

நாள் ஒரு கட்டுப்பாட்டுச் சங்கிலி.

அமைப்பு அவள் குறையற்றவளாக இருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பதால், அவள் எல்லாவற்றையும் ஒன்றாகப் பிடித்து வைக்கிறாள். சம்பளமும் நல்லது: மற்ற நாடுகளுடன் ஒப்பிட்டால் மிகச் சிறந்தது.

ஆனால் உணர்ச்சி ரீதியான விலை மிக மிக அதிகம்.

இங்கே பெண்கள் சரிவதில்லை. சத்தமே இல்லாமல் மெதுவாக வெறுமையாகிறார்கள். ஏனெனில் இந்த அலுவலகங்களில் நீங்கள் எப்படி இருக்கிறீர்கள் என்று யாரும் கேட்பதில்லை. "வேலை எப்படிப் போகிறது?" என்று மட்டுமே கேட்கிறார்கள்.

அவளுடைய இல்லாமை மனம் சார்ந்தது: ஒவ்வொரு நாளும் இருக்கிறாள், ஆனால் தன்னிடமிருந்தே துண்டிக்கப்பட்டிருக்கிறாள்.

பணக்காரப் புறநகர்ப் பெண் - 45 வயது

கனெக்டிகட்டின் செல்வமிக்க பகுதி ஒரு தனி உலகம். பெரிய வீடுகள், சத்தமில்லாத SUV-கள், குறையற்ற தோட்டங்கள், தனியார் பள்ளிகள், பழங்காலச் சமூக நெறிகள்.

இங்கே பெண்கள் எப்போதும் "வெளியே" வேலை செய்வதில்லை: சமூக அமைப்புக்குள் வேலை செய்கிறார்கள்.

அவளுடைய பாத்திரம் பண்பாட்டு ரீதியானது: - குறையற்ற தாய் - இணங்கிப்போகும் மனைவி -

குழுக்களில் இருப்பு – வீட்டின் நிர்வாகம் – திட்டமிட்ட தன்னார்வப் பணி – குறையற்ற பிம்பம்.

அவள் உடைந்துபோனால், அதைச் சொல்ல முடியாது. மகிழ்ச்சியற்றவளாக இருந்தால், அதைக் காட்ட முடியாது. தனியாக இருந்தால், யாருக்கும் தெரியக்கூடாது.

அவளுடைய இல்லாமை அடையாளம் சார்ந்தது: தான் ஏற்க வேண்டிய பாத்திரத்துக்குப் பின்னால் அவள் மறைந்துவிடுகிறாள்.

“எல்லாம் குறையற்றதாக” இருக்கும் ஓர் இடத்தில், எந்த விரிசலையும் வெளிக்காட்ட அவளால் முடியாது.

அது ஒரு நேர்த்தியான சிறை, ஆனாலும் சிறைதான்.

உயர்தரப் பல்கலைக்கழகப் பெண் – 34 வயது

உலகின் மிகப் புகழ்பெற்ற பல்கலைக்கழகங்களில் ஒன்றான Yale நியூ ஹேவனில் இருக்கிறது.

கல்விச் சூழல் முற்போக்கானதாக, நவீனமானதாக, அக்கறையுள்ளதாகத் தோன்றுகிறது. ஆனால் மேற்பரப்புக்குக் கீழே இறுக்கம், கடும் போட்டி, வானளாவிய எதிர்பார்ப்புகள்.

பெண் ஆய்வாளர் ஒரு முரணில் வாழ்கிறாள்: – அவள் பண்பட்டவள் – அவள் திறமையானவள் – அவள் தயாரானவள் – பண்பாட்டு உற்பத்தியின் மையத்தில் அவள் இருக்கிறாள்.

ஆனால் அமைப்பால் நசுக்கப்படுகிறாள்.

வெளியீடுகள், மாநாடுகள், ஆய்வு நிதிகள், கட்டுரைகள், வழிகாட்டல், கற்பித்தல் பணிகள், உள் உறவுகள்.

வாழ்க்கை, மனம், உடல் எல்லாவற்றிலும் ஊடுருவும்
இடைவிடாத முயற்சி.

பெண் சக ஊழியர்கள் பெரும்பாலும் போட்டியாளர்கள்.
ஆண் சக ஊழியர்கள் இன்னும் வரலாற்றுப்
பேராசிரியர் இருக்கைகளை ஆள்கிறார்கள்.

அவளுடைய இல்லாமை நிறுவன ரீதியானது: அவள்
உருவாக்கும் அறிவு பல்கலைக்கழகத்தைத்
தாங்குகிறது, ஆனால் அவளுடைய பணி வாழ்க்கை
மெதுவாக, நிச்சயமற்றதாக, இன்னும் அந்தரத்தில்
தொங்கியபடி முன்னேறுகிறது.

பலர் தாக்குப்பிடிக்கிறார்கள். பலர்
வெளியேறுகிறார்கள்.

Yale குறையற்றதாகவே இருக்கிறது. அவர்கள் அப்படி
இல்லை.

கலப்புக் குடியிருப்புகளின் பெண் – 31

வயது

செல்வமிக்க புறநகர்களுக்கு வெளியே, உயர்தரப்
பல்கலைக்கழகங்களிலிருந்து தொலைவில்
உண்மையான கனெக்டிகட் இருக்கிறது: குறைந்த
ஊதியம், உயர்ந்த வாடகை, நிலையற்ற வேலைகள்,
கலப்புச் சமூகங்கள், எப்போதும் வேலை செய்யாத ஒரு
சமூக அமைப்பு.

இங்கே பெண்கள் மறைந்திருக்கும் தூண்: பல்பொருள்
அங்காடிகள், அரசுப் பள்ளிகள், குழு இல்லங்கள், நலச்
சேவைகள், சிறு வணிகங்கள், அடிப்படைச் சுகாதாரம்
இவற்றில் வேலை செய்கிறார்கள். எல்லாம் தாங்கி
நிற்கிறது: – குறைந்த ஊதிய வேலை – குழந்தைகள் –

விரிந்த குடும்பம் – மெதுவான பொதுப் போக்குவரத்து –
ஓயாத மன அழுத்தம்.

அவளுடைய இல்லாமை பொருளாதார ரீதியானது:
நிறைய உழைக்கிறாள், குறைவாகச் சம்பாதிக்கிறாள்,
முன்னேற்றம் இல்லை.

அவள் ஒரு கண்கூடான முரணுக்குள் வாழ்கிறாள்:
அமெரிக்காவின் மிகப் பணக்கார மாநிலங்களில்
ஒன்றில் வாழ்கிறாள், ஆனால் செல்வத்தின் ஒரு
பகுதியாகத் தன்னை உணர்வதில்லை.

ஏனெனில் இங்கே செல்வம் தனிப்பட்டது,
சமூகத்துக்குரியது அல்ல.

பின்னூரை – கனெக்டிகட்

கனெக்டிகட் “பாதுகாப்பானது”, “சுத்தமானது”,
“நிலையானது” போலத் தோன்றுகிறது. சில வழிகளில்,
அது அப்படித்தான்.

ஆனால் பெண்கள் ஒரு சத்தமும் இல்லாமல் மிக
எளிதாக மறையும் இடங்களில் இதுவும் ஒன்று.
வன்முறையால் அல்ல, பசியால் அல்ல, குளிரால் அல்ல.
சமூக எதிர்பார்ப்பால்.

அது வழவழப்பான மேற்பரப்பு கொண்ட ஓர்
இல்லாமை: குழப்பம் இல்லை, கூச்சல் இல்லை,
அதிர்ச்சியூட்டும் புள்ளிவிவரங்கள் இல்லை. உயர்ந்த
கோரிக்கைகளாலும் குறைந்த வெகுமதிகளாலும்
நசுக்கப்பட்ட வாழ்க்கைகள் மட்டுமே.

எல்லாம் வேலை செய்வதால் யாரும் கவனிப்பதில்லை.
அதுதான் இதை ஆபத்தானதாக்குகிறது.

சிந்தனை - கனெக்டிகட்

பல மாநிலங்களில் இல்லாமை கண்ணில் படுகிறது.

இங்கே அது அடக்கமானது. நாகரிகமானது.

“இயல்பானது.” ஒரு பெண்ணுக்கு இவை இருக்க முடியும் என்று கனெக்டிகட் காட்டுகிறது: ஒரு வீடு, ஒரு வேலை, ஒரு வருமானம், பாதுகாப்பான ஒரு குடியிருப்பு, மதிப்புக்குரிய ஒரு சமூகம்.

அதே நேரத்தில் ஒரு மனிதராக முற்றிலும் கண்ணுக்குத் தெரியாமலும் இருக்க முடியும்.

சமூகக் குறையின்மை ஒரு மெல்லிய பிளேடு. அது உங்கள் இடத்தைப் பறித்துக்கொண்டே உங்களைப் புன்னகைக்கச் சொல்கிறது.

இல்லாமை அளவுக்கு மீறிய ஒழுங்கிலிருந்தும், அளவுக்கு மீறிய கண்ணியத்திலிருந்தும், அளவுக்கு மீறிய கட்டுப்பாட்டிலிருந்தும் பிறக்கலாம் என்று கனெக்டிகட் கற்பிக்கிறது.

பெண்கள் குறையற்றவர்களாக இருக்க வேண்டிய கட்டாயம் இல்லாமல் இருக்க அனுமதிக்கும் வரை, எந்தச் சமூகமும் உண்மையில் முன்னேறியது அல்ல என்றும்.

டெலவேர்

டெலவேர் ஒரு வழக்கும் மாநிலம். சிறியது, அமைதியானது, நிதியில் இறுக்கமானது. ஒரு சிறிய விவரம் போலத் தோன்றுகிறது, ஆனால் அமெரிக்காவின் இயக்கத்தின் இன்றியமையாத பகுதி அது.

இங்கே பிரம்மாண்டமான பெருநகரங்களோ,
பாலைவனங்களோ, மலைகளோ, கண்கூசும்
கண்ணாடிகளோ இல்லை. மறைந்திருக்கும் ஒரு
பொருளாதாரம், அடக்கமான அரசியல், அமைதியாகப்
பில்லியன்களை நகர்த்தும் ஓர் அதிகாரத்துவம்
இருக்கின்றன.

அமெரிக்கா தன் நிறுவனங்களைப் பதிவு செய்யும், தன்
பணத்தைச் சேமிக்கும், தன் கணக்குகளைத் தீர்க்கும்
இடம் டெலவேர். நடுவில் உள்ள ஓர் இடம்: அதிகப்
பணக்காரமும் அல்ல, அதிக ஏழையும் அல்ல, அதிகச்
சத்தமும் அல்ல.

அது ஒரு குறையற்ற சாம்பல் மண்டலம்.

டெலவேரில் பெண்களின் இல்லாமை வெடிப்பதில்லை.
அது ஆவியாகிறது. மெதுவாக, நிலையாக, எண்களிலும்
பொதுப் பேச்சிலும் கண்ணுக்குத் தெரியாமல். இங்கே
பெண்கள் மௌனமான அதிகச் சுமையால், கணக்கில்
கொள்ள முடியாத அளவுக்குச் சிறிய வேலைகளால்,
தேசியக் கதையாடலில் ஒருபோதும் நுழையாத
பாத்திரங்களால் மறைகிறார்கள்.

நிறுவன அலுவலகப் பெண்மணி - 38 வயது

டெலவேர் பத்து லட்சத்துக்கும் மேற்பட்ட அமெரிக்க
நிறுவனங்களின் சட்டபூர்வ இல்லம். நிறுவன
ஆவணங்கள், இணைப்புகள், அறக்கட்டளைகள்,
உரிமை மாற்றங்கள், வரி ஆவணங்கள், பில்லியன்கள்
மதிப்புள்ள பரிவர்த்தனைகள் இவற்றை அது ஆவணக்
காப்பகத்தில் வைக்கிறது.

இந்த வேலையைப் பெரிய மேலாளர்கள் செய்வதாக
உலகம் நினைக்கிறது. ஜன்னல் இல்லாத சிறு
அறைகளில் அமர்ந்து, முடிவில்லாத ஆவண

ஓட்டங்களை நிர்வகிக்கும் பெண்கள்தான் அதைச் செய்கிறார்கள்.

விதிகள், நடைமுறைகள், சோதனைகள் நிறைந்த ஓர் ஒழுங்கான அலுவலகத்தில் அவள் வேலை செய்கிறாள். ஒரு தவறு கோடிக்கணக்கில் செலவாகும் என்பதால் அவள் கிட்டத்தட்ட ஒருபோதும் தவறு செய்வதில்லை. அவள் வேகமானவள், துல்லியமானவள், கண்ணுக்குத் தெரியாதவள்.

அவளுடைய நாள் இவற்றால் ஆனது: படிவங்கள், கையொப்பங்கள், நெறிமுறைகள், சோதனைகள், ஈமெயில்கள், சரிபார்ப்புப் பட்டியல்கள்.

அவளுடைய வேலை ஒரு முழுப் பொருளாதார அமைப்பையும் தாங்குகிறது. ஆனால் யாரும் அதைப் பார்ப்பதில்லை. யாரும் அதை அங்கீகரிப்பதில்லை. யாரும் அதைப் பற்றிப் பேசுவதில்லை.

அவளுடைய இல்லாமை கட்டமைப்பு ரீதியானது: அதிகாரத்தின் கதையாடல்களில் ஒருபோதும் தோன்றாமலேயே ஒரு காகிதப் பேரரசை மிதக்க வைக்கிறாள்.

கிடங்கு மற்றும் சரக்குப் போக்குவரத்துப் பெண் - 33 வயது

டெலவேர் அதிகாரத்துவம் மட்டுமல்ல. அது ஒரு துறைமுகமும், சரக்குப் போக்குவரத்தும், கிடங்குகளும், விநியோகச் சங்கிலிகளும் கூட.

இங்கே பெண் இவற்றில் வேலை செய்கிறாள்: - குளிர்பதனக் கிடங்குகள்- பிரிப்பு மையங்கள்- தொழில்துறைக் கிடங்குகள்- உணவு நிறுவனங்கள்- இரவு ஒருங்கிணைப்பு. கனமான ஷிப்புகள்,

வேகமான ஓட்டம், வளைந்த முதுகுகள், குளிர்ந்த காற்று. திரும்பத் திரும்பச் செய்யும் அசைவுகள், காய அபாயம், ஓயாத மேற்பார்வை.

அவளுடைய சம்பளம் குறைவு. ஒப்பந்தம் பெரும்பாலும் நிலையற்றது. வாழ்க்கையில் இடைவெளியே இல்லை.

அவளுடைய இல்லாமை பொருளாதார ரீதியானது: கடுமையாக உழைக்கிறாள், குறைவாகச் சம்பாதிக்கிறாள், ஒருபோதும் வளர்வதில்லை.

உலகம் பெருநகரங்களை மட்டுமே பார்க்கும்போது, வணிகத்தின் மறைந்த பகுதியைத் தாங்கிப் பிடிக்கும் பெண் அவள்.

அடிப்படைச் சுகாதாரப் பெண் - 47 வயது

டெலவேரில் பிரம்மாண்டமான சுகாதார அமைப்பு இல்லை. குறைந்தபட்சமான, மிகவும் பலவீனமான அடிப்படைச் சிகிச்சை வலையமைப்பு மட்டுமே இருக்கிறது.

இங்கே பெண் இவற்றைத் தாங்குகிறாள்: - முதியோர் இல்லங்கள்- சிறிய மருத்துவ நிலையங்கள்- சமூக மருத்துவமனைகள்- வீட்டுப் பராமரிப்பு- தனிமையான முதியோருக்கு ஆதரவு- மறக்கப்பட்ட நாளப்பட்ட நோயாளிகள்.

அவளுடைய வேலை உணர்ச்சி சார்ந்தது, உடல் சார்ந்தது, இடைவிடாதது. தாங்க முடிவதைவிட அதிகத் துன்பத்தைப் பார்க்கிறாள். அங்கீகாரம் இல்லாமல் கூடுதல் நேரம் உழைக்கிறாள். தகுதியானதைவிடக் குறைவாகச் சம்பாதிக்கிறாள்.

அவளுடைய இல்லாமை சமூக ரீதியானது: அரசு எட்ட முடியாத இடத்தில் அவள் அரசின் இடத்தை

நிரப்புகிறாள், ஆனால் யாரும் அவளை அமைப்பின் இன்றியமையாத பகுதியாகக் கருதுவதில்லை.

அவள் இல்லாதபோது எல்லாம் சிதைகிறது. ஆனால் அவள் வேலை செய்யும்போது யாரும் கவனிப்பதில்லை.

குறைந்த வருமானக் குடியிருப்பின் பெண் – 29

வயது

டெலவேருக்கும் அதன் பலவீனமான பகுதிகள் உண்டு: வறுமை, குடும்ப வன்முறை, போதைப்பொருள், புறக்கணிப்பு இவற்றால் குறிக்கப்பட்ட குடியிருப்புகள். இங்கே பெண்கள் ஒரே நேரத்தில் மூன்று பிரச்சினைகளை எதிர்கொள்கிறார்கள்: நிலையற்ற வேலை, உயரும் வாழ்க்கைச் செலவு, குறைந்த சமூகப் பாதுகாப்பு.

அவள் காசாளராக, துப்புரவுப் பணியாளராக, பருவகாலத் தொழிலாளியாக, குழந்தை பராமரிப்பாளராக, சமையலறை உதவியாளராக வேலை செய்கிறாள். மற்றவர்களின் வீடுகளைக் கழுவுகிறாள், சுத்தம் செய்கிறாள், பராமரிக்கிறாள், ஒழுங்குபடுத்துகிறாள்.

அவளுடைய நாள் ஓர் ஓட்டம்: குழந்தைகள், பேருந்துகள், ஷிஃப்டுகள், கடைக்குப் போவது, வீடு, பிரச்சினைகள்.

அவளுடைய இல்லாமை நகர்ப்புறம் சார்ந்தது: மறுபிறப்பு பற்றிப் பேசும், ஆனால் மோசமான நேரங்களில் தன்னை மிதக்க வைக்கும் அதே பெண்களைப் பின்னால் விட்டுச்செல்லும் ஒரு நகரத்தில் அவள் வாழ்கிறாள்.

பின்னூரை - டெலவேர்

டெலவேரில் கலிபோர்னியாவின் நாடகமோ,
அலாஸ்காவின் உறையவைக்கும் வெப்பநிலையோ,
தெற்கின் கடுமையோ இல்லை.

அதில் வேறு ஒன்று இருக்கிறது: கண்ணுக்குத்
தெரியாமையின் ஒரு வடிவமாக இயல்புநிலை.

இங்கே பெண்களின் வேலை சத்தம் போடுவதில்லை,
ஏனெனில் அது: - தொழில்நுட்பமானது - திரும்பத்
திரும்ப நிகழ்வது - இன்றியமையாதது - மௌனமானது
- அவ்வளவாகக் கதைக்குரியது அல்ல.

ஒருபோதும் வெடிப்பு இல்லை. ஓயாத தேய்மானம்
இருக்கிறது.

பெண்கள் தலைப்புச் செய்திகளில்
இடம்பெறுவதில்லை. திரளாகப் போராடுவதில்லை.
இடம் கேட்பதில்லை. வெறுமனே
தாங்கிக்கொள்கிறார்கள்.

அதுதான் துல்லியமாக அவர்களைக் கண்ணுக்குத்
தெரியாதவர்களாக்குகிறது.

சிந்தனை - டெலவேர்

பெண்களின் இல்லாமை இன்னும் நயவஞ்சகமான ஒரு
வடிவத்தை எடுக்கலாம் என்று டெலவேர் நிரூபிக்கிறது:
மௌனத்தின் குறையற்ற மேலாண்மை. இங்கே
பெண்கள்தான் இவற்றின் உந்துசக்தி: - அதிகாரத்துவம்
- ஒருங்கிணைப்பு - அடிப்படைச் சுகாதாரம் -
குறைந்தபட்ச சேவைகள். ஆனாலும், அமெரிக்காவின்
கதைகளில் அவர்கள் ஒருபோதும் தோன்றுவதில்லை.
இல்லாமை சத்தம் அல்ல. அது பின்னணி. டெலவேர்
அதற்குச் சான்று: நாடு எப்போதும் கடந்து செல்லும்,

ஆனால் பெண் எப்போதும் அசையாமல் நிற்கும் ஓர்
இடம்.

Ferdinando Frega